

LA REVISTA

Ins. Santa Coloma de Farners

3r trimestre 2011-2012

Índex

Carta de protesta	3
Opinió	
Benaurat aquell que només engrapa Aaron Abelló	4
Espoli fiscal Adrià Tauler	4
7CiÈnCIEs	
Lavoisier, el científic oblidat Jordi Serra	5
Calostre Maria Deulofeu	6
GrAfOmAnia La dIaBòLiCa MaNia D'eScRiUrE	
Zoològic de poemes Genís Portes	6
Sorra Arnau Restudis	7
El lladre d'entrepans Maria Cufí	7
Assassinat a Five Bell Street Anna Cufí	8
El asesinato Nuria Ponce	9
Un matí vora el mar Robert Alcañiz	12
Llibrofàgia	
Una qüestió d'identitats Joan Pubill	13
Les cròniques marcianes. L'estiu del coet	13
Art i artistes novells	
1r ESO	14
3r i 4t ESO	16
I si en fem una pel·lícula?	
Monja escaldada Elvis Mallorquí	18
Entrevista	
Josep Silva Piris i Albert Muñoz Aaron Carles	20
Albert Martínez (Musical <i>Cop De Rock</i>)	22
Teatre	
Agost, de Tracy Letts Arnau Figueras	25
Activitats del centre	
Velo-bici.Cat 2012	26
Fotografia Matemàtica Erola Pons	27
Activitat de teatre al CFGS d'Educació Infantil	27
Villefranche de Conflent Pol Pérez	28
Barcino Glòria Villa	29
Viu les emocions!	30
Impressions d'una olímpica Gemma Elias	31
Magister dixit	
Frases famoses... Ana Maria Rauta	31

LA REVISTA - 3r Trimestre curs 2011-2012 - Santa Coloma de Farners
 Correu electrònic: revistaessantacoloma@gmail.com
 Edita: Institut de Santa Coloma de Farners
 Imprimeix: AG Cantalozella
 Dipòsit Legal: GI-242/2009

Portada i contraportada:
 Alumnes de 3r A

Coordinació de biblioteca
 Sylvia Barragan
 Ramon Llorens

Bústia de col·laboracions

Podeu fer-nos arribar els suggeriments, col·laboracions, articles, cartes... a coordinació de biblioteca o a algun membre del Consell de Redacció.

Imprès amb paper 100% reciclat.

DEFENSEM L'EDUCACIÓ AL NOSTRE POBLE!!!**AMPAs de SANTA COLOMA de FARNERS****La Selva – Girona**

Honorable senyora Irene Rigau i Oliver, consellera d'Ensenyament

Senyora,

El motiu del present escrit és el de fer-li arribar la nostra indignació davant el fet de les retallades-tisorades que s'han fet i les que s'anuncien en un terreny tan sensible com és el de l'educació.

Estem convençuts que, per aconseguir un país com el que la majoria dels catalans i de les catalanes volem, el nostre govern ha d'apostar fort per la millora constant del seus serveis educatius i, en cap moment, utilitzar-los per cobrir mancances econòmiques generades no precisament pel sistema educatiu.

Creiem inacceptable el 8% retallat l'any 2011 i els constants canvis en els criteris educatius i de calendari (implementació i supressió de la sisena hora a la primària, la setmana blanca al febrer i la congelació del programa Escola 2.0., pla lector...) als que darrerament es sotmet el sistema educatiu. D'ençà de principis d'any s'anuncia la retallada de la subvenció de 300 € a les escoles bressol, bressol precisament dels futurs ciutadans i ciutadanes d'aquest país, el cobrament d'una taxa als estudiants que es matriculin en un cicle d'FP de grau superior, l'augment d'alumnes per classe i tots els perjudicis creats al voltant de l'organització del centres com ara no cobrir baixes, rebaixes del sou del professorat, etc.

Les associacions de pares i mares del nostre poble, amb el suport de la Regidoria d'Educació i les Junes Directives dels centres afectats, han proposat portar a terme diverses accions per fer arribar als pares i mares del poble, al nostre govern i al públic en general el nostre malestar davant aquesta situació.

Per finalitzar només volem puntualitzar que ens creiem en el dret i l'obligació de continuar lluitant per una educació en català i de qualitat per als nostres fills i filles i no estalviarem esforços per aconseguir que la nostra veu sigui escoltada.

Necessitem veure i creure que els qui decideixen sobre l'educació dels nostres fills tenen uns criteris clars i que són capaços d'argumentar-los des d'una perspectiva pedagògica i no pas política o econòmica.

Atentament,

Emili Coll Martín
President AMPA Castell de Farners

Iolanda Chamorro Gutiérrez
President/a AMPA Mainada

Jordi Casassayas Cabanes
President AMPA El Tabalet

Cristina Salles Domenec
President AMPA Sant Salvador d'Horta

Margarida Crous Busquets
Presidenta AMPA La Miraculosa

Josep Zambrano Santiago
President APA INS de Santa Coloma de Farners

Assun Claramunt Solé
Presidenta AMPA La Salle

Opinió

Benaurat aquell que només engrapa

■ Aaron Abelló

Recentment l'Institut de Santa Coloma de Farners ha emprès un projecte peculiar: obrir un espai de debat amb la plataforma Blogger amb <<l'objectiu d'evitar les pressions socials que porten a l'estandardització i al conformisme>>, mitjançant l'intercanvi d'idees i opinions de tota mena, amb l'argument que és una necessitat en els temps que corren (quina llàstima que l'ésser humà només comença a pensar quan té al davant un precipici i darrera llops —a fronte praecipitium a tergo lupi—). Encara que no veig que ambdós conceptes siguin necessàriament excloents, ja que l'estandardització requereix del conformisme —entès com “no pensar ja que estic conforme amb el que tinc”—, el que comentarem avui serà el títol d'aquest blog (*Sapere aude*), revifat i potenciat pel pensador prussià Immanuel Kant en el seu assaig de 1784 titulat *Beantwortung der Frage: Was ist Aufklärung?*, rebutat molts anys més tard (segon terç del XX) pel pensador francès Michael Foucault negant la major part del contingut de l'esperança política d'un poble governat pel *Sapere aude*, que havia postulat Kant.

Encara que aquesta expressió fos potenciada per Kant i recuperada/rebutada per Foucault, l'originalitat d'aquesta sentència la trobem molts segles abans (l aC.) amb el vers quaranta de la segona epístola d'Horaci dirigida al seu amic Lòlius, on el poeta de Venosa canta aquest vers mentre parla de l'enginy d'Odisseu en el seu retorn des d'Ilió. Exactament, el que fa el poeta és jugar amb el mot *sapere* que deriva de l'arrel indoeuropea *sh₁p-, la qual que ha donat en català *sabor*, fins a introduir el seu significat en l'àmbit filosòfic, amb un *assaboriment d'algun fruit que nodreixi la ment*. El vers exactament diu així: *dimidium facti, qui coepit, habet: sapere aude, incipe!*, és a dir, aquell que comença té la meitat de la feina feta: gosa pensar (<assaborir), comença! Així doncs, la sentència *sapere aude* no només exclou qualsevol mena de conformisme i/o estandardització, sinó que també convida, igual que aquest blog, a qüestionar-ho absolutament tot, o no?

He cregut oportú que algú expliqués el títol sota el qual avui ja s'han publicat diversos articles i que compta amb gairebé 1.000 visites, exhortant que si hi ha algú que no hi estigui d'acord, *sapere deindeque loqui audeat* (que s'atreveixi a pensar i parlar després)!

Espoli fiscal

■ Adrià Tauler

Acaba el curs. L'escolar, l'universitari, la temporada de futbol, el trimestre fiscal, la política... Però abans no s'acabi aquesta última, es vol presentar el pacte fiscal.

Què és això i com ens afecta? És realment important o és un invent de les elits polítiques per distreure i no parlar de la crisi? Afecta al dia a dia dels catalans? Només vull donar-vos una idea i posar-vos en situació: cada dia 6€ de cada català marxen de Catalunya i no tornen. Algú us explicarà que aquí no hi són comptades totes les despeses de les quals Catalunya es beneficia. No us deixeu enganyar. Hi és comptada la Guardia Civil que controla fronteres i drogues i medi ambient, el cos de policia nacional que ens fa amb la seva parsimònia el DNI, la part de l'exèrcit, els ambaixadors a l'estranger... Tot això hi és comptat i tot i així cada dia van volant 6€ de la nostra butxaca que no tornen.

El que no hi és comptat són els diners destinats al Museo del Prado de Madrid. Ells consideren que en ser un museu nacional l'hem de pagar entre tots. Tampoc nohi és comptat el que es gasten en la marca “ESPAÑA”, tan ben vista a nivell europeu. Com per exemple els 24.000.000€ que costa la candidatura de Madrid 2020 o els 11.400.000€ que ja ha costat la derrota del 2016 i una quantitat similar la primera del 2012.

Tampoc no hi són comptats els diners que ara haurà d'afegir el govern d'Espanya a Bankia, l'aeroport de Castelló on encara no hi ha cap vol ni la Ciutat de les Arts i les Ciències de València. Realment creieu que tot això ho hem de pagar els catalans?

Cada dia ens espolien. Ens roben. Hem de sortir al carrer i demanar i lluitar per la nostra hisenda pròpia. Per no seguir pagant les destrosses ni dels governs del PSOE ni del PP. Aquests són els que generen la falta de confiança que fa que la prima de risc pugi dia a dia, per què cap d'aquests dos governs han sigut ni són capaços de dir la veritat?

Però d'altra banda, hi ha gent que considera que l'ideal per Catalunya és la intervenció d'Espanya. Això vol dir que la Comunitat Europea pagaria la majoria de deute d'Espanya, però no gratuïtament. Farien venir uns comissaris de la unió i decidirien on Espanya ha de posar els diners amb l'objectiu de recuperar el seu capital el més aviat possible.

Aquestes persones no hi entenen d'igualtat territorial ni de drets socials. No van tenir cap escrúpol a retallar les pensions de jubilacions i la prestació d'atur a Grècia. Anar a l'escola deixaria de ser subvencionat, i les universitats passarien a ser exclusives per les grans fortunes. (ara es paga el 10% de la matrícula).

I en aquests moments d'enfadament i consternació em pregunto: realment hem de continuar patint aquesta injustícia i pagant els plats trencats dels altres simplement perquè el nostre petit país s'ha esforçat a tenir un bon nivell econòmic?

7Ciències

Lavoisier, el científic oblidat

■ Jordi Serra

Ningú perdona la ignorància de noms brillants de la ciència com Einstein o Newton, tanmateix ningú s'immuta per no saber qui era o què va fer Antoine-Laurent Lavoisier (1743-1794). A diferència de molts altres, no hi ha hagut un programa historiogràfic capficat a estudiar sistemàticament l'obra d'aquest químic francès, considerat, per molts, com el pare de la química moderna que coneixem actualment. Un càrrec públic relacionat amb la recaptació d'impostos el va fer creditor de les antipaties dels revolucionaris francesos a finals del segle XVIII. Després d'un llarg procés va ser guillotinat a la plaça de la Revolució de París l'any 1794.

Lavoisier, amb la seva dona i col·laboradora Marie Anne P. Paulze.

Sense entrar a discutir el moll de la qüestió merament històrica sobre les causes del procés i la mort de Lavoisier, el que cal subratllar aquí és la seva importància i la tasca que aquest científic va exercir sobre la historiografia de la revolució química. El que és anterior a ell, si bé no és erroni, no és suficient per a assolir una millor aproximació a la veritat històrica.

La revolució química, durant les dècades del 1770 i el 1780, va suposar un gran canvi de mentalitat a l'hora de concebre la química tal i com la veiem avui dia. Gràcies al treball de Lavoisier, es va trencar definitivament amb la tradició provinent dels alquimistes i es va iniciar el camí de la química actual.

Aquests canvis van culminar els esforços que havien començat diversos químics abans que ho fera Lavoisier. La importància del químic francès es basa en què ell va ser el més radical de tots a l'hora de separar la química del seu passat alquímic i del que es considerava la metafísica.

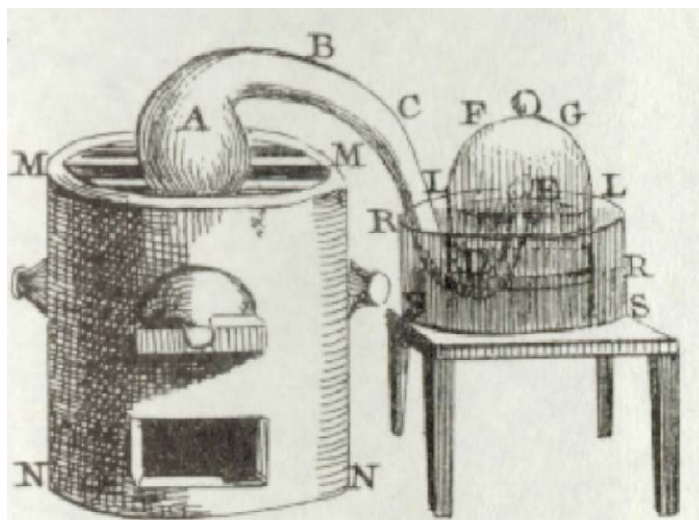
Lavoisier, el químic

Lavoisier fou el primer en determinar els constituents de les substàncies orgàniques i en precisar els mètodes per a la identificació d'aquests elements. Comparteix amb Priestley el mèrit d'haver descobert l'oxigen. Lavoisier va determinar les propietats i la funció que exerceix l'oxigen ("l'air vital") en la combustió. Va destruir la teoria del flogist, que concebia un element addicional semblant al foc (el flogist) que es trobava dins els cossos combustibles, i que era alliberat durant el procés de combustió.

Pels seus treballs sobre la importància de l'oxigen en la respiració, així com per haver assentat els fonaments de l'energètica biològica, Lavoisier és considerat també un dels fundadors de la fisiologia. És justament l'experiment de la calcinació el que li permet elucidar que "l'aire atmosfèric està format per una cinquena part d'aire eminentment respirable (oxigen), i per un gas (nitrogen) incapaç de mantenir la respiració dels animals".

Una de les seves grans aportacions fou sens dubte la llei de la conservació de masses, formulada l'any 1785, que diu:

Res es crea en les operacions de l'art ni en les de la Natura, i pot establir-se com a principi que en tota operació hi ha una quantitat igual de matèria abans i després de l'operació. ... Sobre aquest principi es fonamenta tot l'art de fer experiments en química.

Esquema simplificat d'un dels experiments de Lavoisier, en el qual s'escalfa mercuri sota aire per a produir "el calcinat", l'òxid de mercuri.

La teoria sosté que, en un sistema sotmès a un canvi químic, la massa total de les substàncies implicades roman constant.

Lavoisier i la revolució

A més de químic, Lavoisier també era membre de la "Ferme Générale", la companyia privada que des del 1726 administrava, per compte de la Corona francesa, la imposició i la recaptació dels impostos indirectes. L'esclat de la revolució francesa i el fet de pertànyer a aquesta odiada organització van fer que fos perseguit, juntament amb altres membres de la "Ferme Générale". Lavoisier fou retirat del seu laboratori i arrestat. Quan aduï que era un científic i no un recaptador d'impostos, l'oficial que el va arrestar contestà dient: "la República no necessita científics". Antoine Lavoisier fou guillotinat a l'actual plaça de la Concòrdia, el 8 de maig de 1794, als 51 anys. El seu cos fou enterrat a una fossa comuna.

Per a la comunitat científica parisenca, la mort de Lavoisier va ser motiu de gran vergonya. Molts dels seus col·laboradors més propers havien estat en primera fila en la defensa dels principis republicans i en el moment de l'arrest ocupaven càrrecs polítics de responsabilitat. No obstant, van ser escasses i tímides les temptatives de salvar Lavoisier de la seva dissort.

El mite de Lavoisier

La dramàtica fi de Lavoisier, amb el pas dels temps, va fer emergir un "alter ego" que va alterar els trets originals del científic francès fins transfigurar-ne profundament la seva identitat històrica. Tan sols tenint-ho en compte es poden aclarir els motius que, des que va morir, han alimentat una historiografia més procliu a dramatitzar els fets que no a comprendre'ls. Aquesta escissió amb la realitat històrica ha acabat perjudicant la seva imatge i han fet de Lavoisier, més que un científic que cal estudiar i contextualitzar, un mite que cal oblidar. La major part dels seus escrits, de fet, encara continuen inèdits o si més no ignorats als arxius de l'Acadèmia de les Ciències de París.

Les interpretacions que tracten d'enderrocar el significat històric de la seva obra no fan en realitat més que construir un antimite ornat de categories filosòfiques que ben poc tenen a veure amb la història de la revolució química. Així doncs, els milers de documents inèdits i repertoris naturalístics i els altres 500 instruments científics dissenyats per Lavoisier, que en conjunt constitueixen una de les col·leccions científiques més importants de la història, encara esperen ser estudiats. I la figura del fantàstic químic francès, després de més de 200 anys, espera ser rescatada.

7CiÈnCIEs

Calostre

■ Maria Deulofeu

El calostre és la primera substància líquida extreta de les glàndules mamaríes en les primeres 24-48hores després del part. Aquest proporciona factors immunitaris i de creixement essencials per a la vida i que garanteixen la salut i la vitalitat de la cria que ha acabat de néixer.

Aquesta substància està composta per immunoglobulines, aigua, proteïnes, greixos i carbohidrats. És tan important que, si no és consumit, la vida del nounat pot arribar a estar en perill. Però, realment, els humans podem consumir calostre tal i com si consumíssim llet?

Per llei la comercialització del calostre dels animals està prohibida. Tot i així, diversos articles ens diuen que el calostre té, entre d'altres, un efecte antiedat i que és efectiu contra l'artritis acompanyada d'inflamació i dolor. Per tant, s'ha arribat a la conclusió que el consum de calostre hauria d'estar permès sempre i quan aquest rebí un tractament adequat per evitar qualsevol tipus de contaminació.

No obstant això, el debat que ara es planteja és si realment podem aprofitar totes les qualitats que ens ofereix aquest, ja que un adult no pot incorporar fàcilment per via oral substàncies com les immunoglobulines.

GrAfOmAnLa La dlaBòLiCa MaNia D'eScRiUrE

Zoològic de poemes

■ Genís Portes

L'elefant

*Quatre són les seves potes
no cal dir que són molt grosses,
viu en selves i sabanes
pels seus ullals fan filigranes.*

*Seria un bon bomber,
amb la seva trompa
gran servei podria fer.*

*Aquest és l'elefant
una bèstia de gran tamany,
molt els hauríem d'apreciar
ja que pocs en deuen quedar.*

El drac

*El drac treu foc pels queixals
I no t'imagines quins ullals!*

*Unes potes fortes
i també molt grosses!*

*Déu meu quina bèstia,
Val més que no li provoquem cap molèstia*

El dàlmata

*Què li ha passa a la pobre bèstia?
El pintor no s'ha pres cap molèstia
Sols li ha pintat taques a la cara
I l'orella li ha quedat ben estirada.*

*El pintor no ha tingut cura
i al pobre dàlmata li ha passat factura.*

La formiga

*Petita i molt treballadora
cada una d'elles col·labora,
sempre preparant provisions
per la més freda de les estacions.*

El mosquit

*Ell sempre tan petit
a més treballa de nit,
són amics amb la mosca
que aquesta no li agrada tant la fosca.*

*Ell injecta el seu fibló
i més tard, quina inflor!*

GrAfOmAnla La dlaBòLiCa MaNia D'eScRiUrE

Sorra

■ Arnau Restudis

-Ja tenim la informació necessària Jakcy –va dir Carl-. Marxem ja.

-Sí –va dir ella-. Rick, recull-ho tot.

-De seguida –respongué ell mentre ho recollia tot-. Per fi marxem d'aquest maleït desert, ja n'estava més que fart.

De sobte, el somriure se li va esborrar de la cara.

- Nois! Llenceu-vos a terra! S'acosta una tempesta de sorra! –digué tot exaltat.

Una gran tempesta de sorra de grans dimensions va passar per allà, per sort per a ells el punt més fort no els va passar per sobre i només van quedar coberts per un pam de sorra i en van poder sortir fàcilment. Després d'observar la destrucció que havia deixat la tempesta, es van quedar molt sorpresos i espantats. La tempesta anava deixant un forat d'una desena de metres de profunditat al seu pas.

-Això és espectacular i molt bèstia! –va exclamar Carl-. Mai havia vist res igual. Jacky, treu la càmera que en vull tenir proves, mostres i documents d'això tan inèdit. Ho hem d'analitzar bé. Llàstima que no tingui una corda tan llarga per baixar fins a baix.

-Espectacular? –digué Rick tot enfadat-. Si ens hagués passat pel damunt, ens hagués matat com si res.

- No et desesperis Rick, no veus que no ens ha matat, doncs calla –va dir Jacky amb veu dolça per intentar que es tranquil·lités-. De seguida marxarem.

Rick, finalment, ho va haver d'acceptar mentre pensava que no li interessava gens aquella sorra. Per ell era sorra insignificant que no valia res i prou. Ell no era científic com Jacky i Carl, ell només havia acceptat acompanyar-los al desert perquè els dos científics i amics seus li havien ofert la feina d'acompanyar-los per portar el material per uns 30.000 € amb les despeses totes pagades.

Al final van marxar i van pujar a l'helicòpter i van anar direcció París, la seva ciutat. El vol va ser força tranquil a part d'alguna turbulència, però van arribar de seguida a l'aeroport i d'allà es van dirigir al centre tecnològic i científic de París on van presentar les dades que havien recollit, i l'estrany cas de la tempesta de sorra. Després els van felicitar per la feina i va dir que s'analitzaria bé això de la tempesta i que de moment Carl en faria una petita conferència.

-Això és fantàstic -va dir Jacky-. Així ens coneixeran més en el món científic.

Tres dies després, el dia de la conferència, diverses personalitats distingides s'havien reunit per escoltar els joves científics. Mentrestant des d'un taxi a tota velocitat es dirigien Carl i Jacky cap allà.

-Estem anant tard! –va dir tot esverat Carl.

Quan gairebé ja hi eren van veure que, de sobte, el lloc on havien d'anar va volar pels aires d'una manera molt violenta.

-Déu meu! –va exclamar Jacky.

-Però què carai ha passat! –va dir Carl tot espantat.

El taxista, que no volia posar-se en problemes, va arrencar i els va dur lluny d'allà.

Dies després de la tragèdia, al diari hi van publicar els noms dels morts en l'explosió, molts científics important i a més a més el nom de Rick. En llegir-ho, els dos amics es van posar a plorar.

-No! No pot ser que hagi passat! –va dir tot somiquejant Carl-. Ell no havia de ser allà.

-Era tan bona persona –va dir tot plorant Jacky.

Dues setmanes més tard, mentre Jacky era a casa seva, algú se li va apropar per darrera i se la va emportar. Una veu somrigué i digué: "Ja només en queda un".

Carl estava desesperat després de saber la notícia de la desaparició de Jacky. Cap cot i destrossat i va dir en veu alta: "Ja em podeu matar si voleu, sigueu qui sigueu!"

De sobte un home se li apropà i a sang freda el va eliminar com si res. Va trucar per telèfon i va dir:

-Ja està tot senyor president Obama, tot ja s'ha acabat, la vostra arma secreta encara és secreta i no hi haurà ningú que hi torni a ficar el nas.

-Molt bé, aviat seràs ascendit –va dir una veu des del telèfon.

El lladre d'entrepans

■ Maria Cufí

Això de ser mestre de llar d'infants, tampoc es tan fàcil! No és només mocar els nens petits i aixecar-los del terra quan cauen. Ja ho deia la meua mare que aguantar-me a mi era una de les coses més difícils del món. Deia que quan dormia semblava una àngel, però quan em despertava em sortia la cua de dimoni. Mireu si n'era trapella, que fins i tot un dia em vaig convertir en el lladre d'entrepans.

Tot va començar un dia qualsevol, jo encara anava a la guarderia, era molt innocent, i em vaig deixar l'esmorzar a casa i la veritat és que tenia tanta gana que en aquell moment sí que m'hagués menjat una cama. La nena que compartia taula al meu costat portava un entrepà molt gran i que feia molt bona pinta. Li vaig demanar si me'n podia donar un tros i clarament em va dir que no. Llavors, vaig agafar una enrabiada, que ningú me la podia treure de sobre. Vaig pensar que això no acabaria així i l'endemà abans que tots anessin a esmorzar, vaig anar al lavabo i amb els cinc dits que tinc a la mà l'hi vaig agafar. A l'hora d'esmorzar la nena es va posar a plorar i totes les mestres van buscar-lo, però no el van trobar.

Quan vaig arribar a casa, la meua mare em va obrir la maleta i sorpresa! l'entrepà era allà dins. La mare es va molestar molt per aquest mal gest meu, i al dia següent ho va comunicar a l'escola. Des d'aquell dia no vaig "robar" cap més entrepà. O... qui sap?

GrAfOmAnla La dlaBòLiCa MaNia D'eScRiUrE

Assassinat a Five Bell Street

■ Anna Cufí

Una nit, la del dia 20 de març de 1888, tornava de visitar un pacient (perquè ara m'havia reintegrat a la pràctica civil) i el meu camí em va conduir a la casa de Baker Street. En passar per davant d'aquella recordada casa, que per sempre romandrà associada al meu festeig i als obscurs incidents de l'estudi en escarlata, vaig experimentar el viu desig de tornar a veure Holmes i saber com emprava les seves extraordinàries facultats.

Vaig aturar-me al mig del carrer, una part de mi em deia que volia tornar a viure aquelles aventures, tornar a ser la mà dreta de Holmes. Però per altra banda tenia por, al cap i a la fi, jo no era detectiu, i aquella era una feina perillosa. No sabia què fer. Però era l'única oportunitat que tenia per tornar a sentir aquella adrenalina que es produïa en el meu cos quan resolíem un cas, era com una droga, i jo n'era addicte.

Vaig respirar a fons i amb el puny vaig colpejar suaument la porta, van passar uns segons, però la casa no mostrava cap senyal de vida, i vaig tornar-ho a intentar. Des del vidre lateral de la porta d'entrada, vaig poder veure com la llum d'una espelma es movia, apropant-se cada cop més, aquells segons van ser els més llargs de la meua vida, tenia por de com es prendria Holmes la meua sobtada visita a aquelles hores de la nit. Vaig sentir com la clau girava dins la ranura de la porta, la llum de l'espelma deixava veure el rostre seriós de Holmes, havien passat anys, però no havia canviat gens. Un calfred em va recórrer l'esquena, i naturalment, ell ho va notar. Però en reconèixer-me, el seu posat seriós va canviar, i en els llavis, on aguantava la seva inseparable pipa, s'hi va produir un lleu somriure.

Em va fer passar a la sala d'estar, on tot tenia el mateix aspecte, la mateixa olor i la mateixa sensació acollidora, Sherlock em va convidar a una tassa de te, mentre sèiem a la vora de la llar de foc. I encuriós em va preguntar:

- I aquesta visita, a què ha estat deguda estimat Watson?

Em vaig posar nerviós.

- Tornava de visitar un pacient i em venia de pas passar per aquí. Porto molt de temps pensant que la veritat és que no m'ho he pensat gaire, però tinc ganes de tornar a resoldre els casos i crims més complicats de Londres.

La cara del detectiu va canviar, semblava interessat en el tema, i em va respondre:

- I com és que ara s'ha repensat de tornar? El veia molt decidit a deixar-ho i a reintegrar-se a la pràctica civil.

- Sentia l'impuls de tornar, de tornar a viure les aventures que havíem viscut. I no accepto un no per resposta.

Sherlock va somriure.

- Acabo de rebre un telegrama molt important, ens informa que...

El vaig interrompre sobtadament:

- I...això és un sí?

- No has dit que no acceptaves un no per resposta? Doncs comença a treballar!

Havia aconseguit el meu propòsit, Holmes em va explicar que acabava de rebre un telegrama des de 5 Bell Street. En aquest carrer hi havia els únics banys turcs de tot Londres, on havien trobat un home assassinat en una de les saunes. La cosa semblava seriosa, però com que era tard vam decidir d'anar a l'escena del crim el dia següent. El detectiu em va oferir una de les habitacions de convidat de la casa per instal·lar-me i passar la nit. Vaig adormir-me pensant com es podia haver comès aquell assassinat,

i vaig arribar a la conclusió que segurament havia estat per asfíxia, que algú l'havia tancat a la sauna.

El dia següent, vam anar fins a 5 Bell Street, a l'escena del crim. Allà totes les conclusions que havia suposat la nit passada van trencar-se. La víctima era Douglas McArthur, de mitjana edat, i de l'alta societat. Era el propietari de l'empresa més important de la ciutat. El cos presentava clarament que havia mort dessagnat per una punyalada a la cintura, i justament al costat del cos, s'hi trobava un termos amb taques de sang. No havia mort asfíxiat, sinó apunyalat, i l'única suposada arma del crim que teníem era un termos. No se m'acudia res, a vegades mirava Holmes, però l'expressió de la seva cara no canviava, només anotava tota la informació que li donava la policia. Mil idees em passaven pel cap, però cap lligava amb l'escena del crim. Sentia que les meves facultats per resoldre casos havien desaparegut, en aquell moment un sentiment de ràbia em rodejava, no podia ajudar, però vaig decidir no rendir-me i seguir pensant, al cap i a la fi, era el meu primer dia.

Van passar dies, Sherlock i jo no aconseguíem resoldre la mort de Douglas. Com podia haver mort apunyalat sense que ningú veiés entrar l'assassí amb una arma? Què hi feien allà un termos amb taques de sang? Tot era molt complicat de resoldre, i vam decidir centrar-nos en els sospitosos. Leonard Judd i Angus Curtis van ser els únics que van entrar quan Douglas era a la sauna. Tots dos eren coneguts de Leonard, Judd era empleat de la seva rica empresa, i Curtis el cap de la segona empresa més important de Londres. Ningú es va fixar si portaven termos, però tots dos tenien motius per matar Douglas. La víctima era el cap de Leonard, i ell era l'encarregat de substituir el seu lloc quan marxava de viatge de negocis o quan no hi era. Angust sempre havia tingut una rivalitat amb Douglas, ja que per culpa d'ell la seva empresa, encara que fos la segona més important de la ciutat, se n'anava en orris, perquè no n'eren el principal productor, i no obtenien els beneficis necessaris per tirar-la endavant. Tots dos eren molt sospitosos, però no es sabia segur si havien entrat a la mateixa sauna. El temps passava i el cas semblava cada cop més difícil.

De sobte una idea em va passar pel cap i vaig cridar:

- Gel!!!

Holmes em va somriure i em va dir:

- Veig que estàvem pensant el mateix!

Però quan vaig tornar a pensar en la idea, no estava segur si era la correcta.

- Ara que hi penso, és impossible, si congelem el termos, només es pot matar algú donant-li un cop fort el cap. I Douglas ha mort apunyalat, deixant-ho córrer, és impossible.

Em vaig desil·lusionar, no em podia creure que m'hagués saltat una part del crim tan important com una punyalada. Però Holmes em va dir:

- Al contrari Watson, tot ho té davant dels seus ulls, però no és capaç de raonar a partir del que sap.

Això volia dir que el meu company ja ho havia resolt i feia estona, només volia posar-me a prova i jo ho estava fent realment malament. Però el que Holmes em va insinuar va ser que no anava mal encaminat amb la idea del gel, i vaig decidir continuar-hi pensant. Com podia ser? Com es pot apunyalat algú amb un termos de gel? I com el podia haver entrat l'assassí sense que ningú el veiés?

Un munt de paraules van passar-me pel cap, però una d'elles era la que ressaltava més: "punxó". El cor se'm va accelerar, ja ho tenia, per fi havia trobat la clau del crim. Només ens faltava el responsable. Em veia incapaç de descobrir qui era el culpable, el cap em feia voltes, i Sherlock en veure'm tan apurat m'ho va explicar tot.

GrAfOmAnla La dlaBòLiCa MaNia D'eScRiUrE

Quan vam arribar a l'escena del crim, vaig començar a explicar-ho tot a la policia:

- Ja sabem la causa de la mort, ha estat realment difícil de resoldre però ho hem aconseguit. Douglas McArthur, com cada dijous al vespre, va venir aquí a la sauna. S'hi estava una hora, i l'assassí sabia que ell era l'únic que solia ocupar aquella sauna a aquella hora i aquell dia, això vol dir que feia temps que l'observava. L'assassí va idear un pla per poder-lo matar, sense que ningú sospités d'ell. Douglas McArthur va morir d'una punyalada d'un afilat punxó de gel que naixia de dins del termos, i així quan ja haguessin trobat el cadàver ja no hi hauria rastre de l'arma del crim. Llàstima que el termo quedés tacat de sang, ja que això ens va indicar que era l'arma del crim, i segurament l'assassí encara té taques de sang a la roba. O m'equívoco senyoreta Burdock?

Em trobava rodejat de policies i treballadors del local i entre ells l'assassina, Loren Burdock. La noia, nerviosa i sobresaltada, em va respondre:

- Està insinuant que jo sóc l'assassina? Com s'atreveix? Però si quasi no coneixia aquest home!

Holmes va intervenir:

- Jo mateix l'he investigat a fons aquesta setmana. L'altre dia vaig veure com estava darrera de la paret escoltant la conversa que teníem amb la policia, i em va semblar un acte sospitos. No em negarà que no tenia motius per matar el senyor McArthur, no? O més ben dit el seu tiet?

La jove es va rendir, va veure que la seva coartada ja no era creïble.

- Ell va ignorar la meua família quan li vam demanar ajuda, era tan egoista que va ignorar la seva pròpia germana i per culpa d'ell el meu pare va morir, estava molt malalt i no teníem els diners suficients per pagar un metge, i mentre ell era cada dia més ric, el pare empitjorava més. Vaig jurar venjar-lo. Per això vaig entrar a treballar en el bar del local, feia temps que li seguia la pista i vaig idear aquest pla, era perfecte.

Holmes la va interrompre:

- Segurament primer va decidir de matar-lo amb un punyal o ganivet, però era massa arriscat, d'aquesta manera era fàcil trobar l'arma del crim, però que millor que fer-la desaparèixer? Aquí va ser quan se li va acudir el punxó de gel. En ser un punxó petit i tan afilat, era fàcil de transportar del bar fins a la sauna amb una simple tovallola tapant-lo, però no va pensar amb la sang. -Dirigint-se a la policia va dir- segurament si busquen a la seva taquilla o entre les tovalloles brutes en trobaran una amb restes de sang i si busquen el seu davantal segurament encara no n'haurà tret les taques.

Loren va respondre:

- És realment bo Holmes, però expliqui'm com s'ho ha fet per descobrir-ho tan ràpid?

Holmes va respondre:

- El que un home pot inventar, un altre ho pot descobrir.

Finalment van detenir la culpable del cas, i jo me'n vaig anar juntament amb Sherlock. Era el meu primer cas resolt en molt de temps i n'estava molt orgullós. I amb admiració vaig dir a Sherlock:

- Loren té raó, té un do per resoldre els casos més difícils de tot el Regne Unit, no sap el que faria jo per ser com vostè.

Sherlock va respondre amb to burleta:

- Watson, coneix els meus mètodes, apliqui'ls!

Tots dos vam somriure, i vam continuar caminant buscant un altre cas per resoldre.

El asesinato

■ Nuria Ponce

Eran casi las once y lograremos la etapa final de las aventuras de aquella noche. Habíamos dejado a tras la húmeda niebla de una ciudad y la noche era bastante agradable. Del oeste soplabla un viento caliente y unas nubes consistentes atravesaban el cielo lentamente, con una media luna sacando de tanto en tanto la cabeza entre las claridades.

A la mañana siguiente Sherlock Holmes estaba en su oficina como cada mañana. De repente sonó el teléfono de la oficina. Sherlock pegó un bote de la silla donde estaba sentado, no se esperaba que el teléfono sonara.

Sherlock Holmes al habla. ¿Quién es? -Contestó.

Soy el policía local de la ciudad, Oscar. -Respondió haciéndose el interesante.

Oscar, había escuchado hablar de usted en varias ocasiones, encantado.

El placer es mio, Sherlock.

Bueno, ¿A que se debe su llamada?

Anoche sobre las once hubo un asesinato, cerca de la calle García. Al parecer el asesino se dió a la fuga. Nadie sabe los motivos del asesinato, y ningún ciudadano recuerda haberle visto la cara a esa joven muchacha a la que mataron. Al parecer era nueva en la ciudad.

Ajá... Entiendo. Y me llamas para que yo averigüe el porqué del asesinato y quien fue, ¿Cierto?

¡Correcto!

Bueno déjelo en mis manos, cuando tenga alguna pista juro que será el primero en enterarse.

Gracias Sherlock, un placer haber hablado con usted.

El placer es todo mio. -Colgó el teléfono.- Bueno manos a la obra, llamaré a Watson, para que me ayude en este caso.

Dos horas más tarde Sherlock y Watson se encontraban en el lugar exacto del crimen. Allí estaba el cuerpo de la muchacha, algo destrozado, con varias puñaladas, rodeada de un gran charco de sangre y con una brecha en la cabeza bastante grande. El cuerpo estaba situado tal y como dijo Oscar, cerca de la calle García, estaba colocado de una forma bastante extraña, Sherlock se fijó en algo, el cuerpo había sido arrastrado, ya que mirando hacia atrás había un rostro de sangre. Oscar estaba allí también. Sherlock fue directo hacia él.

¡Oscar! -Gritó Sherlock.

Sherlock, ¿Eres tú? Encantado de conocerte por fin. Bueno querías saber algo, ¿Verdad?

¡Exacto! Me preguntaba si podrías darme cierta información de la muchacha; edad, altura, nombre, lo típico.

¡Claro! Se llamaba Marina, tenía 16 años, era nueva en la ciudad, medía 1,64 y vivía sola, ya que los padres le dieron la emancipación.

De acuerdo, empezare a seguir pistas. ¡Ah! Por cierto él es Watson, mi ayudante y compañero.

Encantado Watson, yo soy Oscar.

El placer es mio. -Contestó.

Hasta después Oscar nos vemos. -Se despidió Sherlock.

Empezaron a seguir varias pistas, en especial el rastro de sangre que había por un camino un tanto estrecho, que al entrar estaba todo oscuro aunque apenas estaban a plena luz del día. Sherlock vio que no había

GrAfOmAnla La dlaBòLiCa MaNia D'eScRiUrE

rastros de sangre al acabar el camino oscuro, miró enfrente y le comentó a Watson:

Bueno... ¿Qué te parece? Allí empezó todo. —Señaló una discoteca.

Me parece de lo más normal, en estos tiempos todo lo que pasa con los adolescentes suele provenir de la discoteca. —Contesto Watson.

Es verdad todo suele ser culpa de las drogas, el alcohol y quien sabe que más. —Movié la cabeza hacia los lados. —Bueno centrémonos en el caso.

Tienes razón, no podemos permitirnos el lujo de distraernos, tenemos que estar atentos a todo lo que ocurra a nuestro alrededor.

Vayamos hacia allá. Preguntaremos si alguien pudo ver algo anoche sobre las doce.

De acuerdo

Tras varias horas preguntando a cada persona que pasaba por allí, nadie sabía nada, todos decían lo mismo: "Lo siento mucho, no vi nada.", todo fue un fracaso, de nada sirvió preguntar a la gente.

Watson, esto no sirve para nada, necesitamos más pistas, y gente. Y... ¿Sabes qué gente?

No, ¿A qué gente te refieres? Me he perdido. —Respondió un poco despidado.

La gente que la rodeaba, la gente que estaba en la fiesta, no los vecinos, probablemente los vecinos estarían en sus casas y no vieron nada.

Tienes razón. Lo primero será ir a la discoteca, y preguntar a los camareros, los guardias y cualquier persona que trabaje allí y nos pueda dar información.

Pues, ¿Qué estamos esperando? ¡Vamos, no hay tiempo que perder!

Al cabo de 10 minutos llegaron justo delante de la discoteca. Estaba cerrado, ya que no había nadie, y en la puerta había un cartel que lo indicaba. Sherlock y Watson llamaron a la puerta varias veces. A la tercera vez alguien gritó desde dentro:

¡Está cerrado no molesten más! —Con una voz bastante grave.

Señor somos detectives, no veníamos a bailar. —Contestó Sherlock.

Una persona de rostro bastante feo, de aspecto rellenito, ojos marrones, pelo oscuro y corto abrió la puerta con un tono desagradable y con una mirada amenazadora.

¿Qué estáis buscando aquí? Soy el que limpia esta mierda de discoteca, ¿Qué información podría dar a un par de detectives?

Señor relájese no venimos a matarle, simplemente queremos hablar con el dueño del local. —Indicó Watson.

¿Son ustedes tontos? ¿No ven que solo estoy yo aquí limpiando la mierda de los demás?

Señor, no sea usted tan borde, le estamos hablando bien y con respeto, que es lo que merecemos nosotros. —Añadió Sherlock enfadado. —Bueno, ¿Me podría decir al menos donde vive, para ir a verlo? Es muy urgente señor.

No. —Contestó desagradable y repelente.

¡Señor! ¡Ya me ha cansado! Estamos hablando de un asesinato y usted no le importa lo más mínimo. Queremos información y usted se cierra a darnosla, ¿Qué tiene algo para ocultar o qué!? —Contestó Sherlock muy enfadado.

Perdóneme usted señorita. —Contestó en tonó burlón. —Enseguida le traeré lo que busca.

Gracias. —Contestó Sherlock.

Tras varios minutos esperando en la puerta el hombre volvió a aparecer, con un papel en la mano donde ponía una dirección y un número de teléfono.

Aquí tiene la dirección de su casa y su número de teléfono.

Gracias, ahora nos permitiremos el lujo de irnos. Adiós y muy buenas. Adiós.

Tras media hora buscando la dirección por fin llegaron a su destino.

Bueno Watson. Aquí es, ¿Qué te parece?

Pues me parece la típica casa normal, con sus plantas y su terraza.

Toda la razón, bueno y si nos dejamos de rodeos y vamos al grano. —Sherlock se dirigió a la puerta y llamó al timbre.

¡Ya va! —Gritó una voz ronca.

Hola señor, somos Sherlock y Watson.

Hola, me llamo Luis, encantado. —Estrecharon sus manos. —¿Podría ayudarnos en algo?

En cierto modo sí, ¿Usted es el propietario de la discoteca de la ciudad? Esa que se llama...

MisStar. —Continuó Luis.

¡Exacto! —Exclamó Sherlock.

La verdad, que sí, es mía. ¿Por qué?

Bueno ayer sobre las doce de la noche hubo un asesinato de una muchacha. Hemos seguido pistas y todas nos llevan a su discoteca. Eso quiere decir que todo empezó allí.

¿Y en que podría ayudarles yo? —Contestó.

Podrías darnos una lista de todos los chicos y chicas de 16 años que salieron sobre las doce, si es tan amable.

Está bien colaborar en la investigación dando la lista.

Gracias, es usted muy amable.

Las gracias no se merecen cuando hablamos de una muerte. Bueno iré a buscar la lista.

Será lo mejor.

De mientras pasen y sírvanse ustedes mismos, mi casa es la vuestra.

Gracias Luis, es usted demasiado amable. No sé como agradecerle todo lo que esta haciendo por nosotros.

Con resolver el caso me basta, bueno déjense de rollos y pasen a sentarse.

Luis estuvo un buen rato la lista de quienes se habían marchado ayer sobre las doce de la discoteca. Tardó bastante ya que habían muchísimas listas. Sherlock y Watson estaban en el salón tomándose un rico té. Mientras hablaban del crimen. Cuando Luis por fin encontró la lista se dirigió al salón.

Aquí esta la lista, por fin lo encontré... —Dijo Luis mientras resoplaba.

Bueno hay cinco o seis personas solo, no será difícil. —Dijo Sherlock.

Son como una "pandilla".

Sí, pues no es tan mala idea...

Watson estaba muy pensativo, y mirando muy concentrado la lista, mientras que murmuraba hacia el mismo.

Watson, ¿Tú que opinas?

No lo sé, este asunto me desconcierta...

Y a mí pero lo importante será ir al grano.

Como que: "¿Ir al grano?"

Pues eso, es un sinónimo de: "Vamos a por esos chavales cagando leche".

Bueno Luis un placer haberle conocido y poder haber hablado con usted, ha sido un gusto, y nos ha servido de mucho en nuestro caso. —Dijo Sherlock con una sonrisa en la cara.

GrAfOmAnla La dlaBòLiCa MaNia D'eScRiUrE

¡De nada hombre! Vuelvan cuando ustedes quieran, y si necesitan algo más acudan a mí si puedo servirles de ayuda.

¡No lo dude! ¡Ah! Por cierto, rico el té que nos ofreció. —Se rieron.— Bueno Watson y yo nos tenemos que ir a por esos chavales, nos vamos. —Se despidió Sherlock.

Adiós, un placer haberle conocido Luis. —Dijo Watson.

El placer es mio. —Contestó.

Salieron fuera de la casa y estuvieron un rato mirando de lado a lado y preguntándolo por esos chavalines que habían saliendo de la discoteca.

¡Señora! ¡Necesitamos su ayuda! —Gritó Sherlock a una señora aproximadamente de unos 60 años que salía de su casa.

¿Mi ayuda? ¿Y como podría yo ayudarles a ustedes, caballeros?

Mire, estamos buscando a estos chavales. —Enseñó la lista. —Sabría usted decirme si conoce a alguno.

¡Claro! Los niños de esta lista, son aquellos que están allí sentados en el banco aquel, pues aquellos son.

¿En serio?! ¡Gracias señora se lo agradezco muchísimo!

¡De nada caballero! Adiós.

Watson me parece mu raro, todos los de la lista están allí sentados, que extraño, un grupo entero. A lo mejor lo que empezó como una coña resulto ser cierto.

Mejor vayamos a averiguar.

Se acercaron al banco donde estaban los chavales sentados.

Hola chicos, somos Watson y Sherlock detectives.

Hola, nosotros somos: Marcos, Juan, David, Eric y Álvaro.

Encantado de conoceros al fin.

¿Para que venís a buscarnos?

Queremos que nos acompañéis a mi oficina, necesito haceros preguntas, muchas.

Se lo pensaron.

De acuerdo, pero no queremos malos rollitos, ¿Okey? —Contestó Juan.

Ni yo respuestas bordes, así que vámonos.

Subieron al coche y se fueron a la oficina de Sherlock. Durante el viaje el grupito empezó a murmurar.

¿De que habláis chicos? ¿Algo que ocultar? —Preguntó Sherlock.

No. —Contestaron a la vez.

Al llegar al edificio donde se encontraba la oficina de Sherlock subieron por las escaleras ya que solo había que subir una planta.

Bueno chicos tomen asiento. —Se sentaron. —¿Sabéis algo de un asesinato ayer sobre las doce?

No. —Uno más que otro se puso un poco nervioso mientras se miraban entre ellas. —¿Por qué tendríamos que saber algo nosotros sobre el asesinato?

Buena pregunta, te la voy a responder: Ayer sobre las doce hubo un asesinato, justo al rato de que vosotros salierais de la discoteca.

Bueno sigo con la misma pregunta.

Por el simple hecho de que la calle estaba despejada hasta que salisteis de la discoteca.

Un chico le susurro a otro: "El tío esté me esta trayendo malos rollos."

Tú, el de la camiseta azul, ¿Por qué te traigo malos rollos?

Se quedó en blanco.

No... No lo sé...

Bueno que sepáis que sois sospechosos del crimen y os quedareis aquí hasta que alguien confiese algo. —Todo el mundo se quedó callado.

A ver tío, que yo no tengo nada que ver así que me piro de aquí hasta otra. —Dijo Álvaro, mientras habría la puerta y al intentar salir se chocó con un hombre alto de raza y bastante ancho de espalda.

¿Dónde te crees que vas chaval? —Dijo el guardia al cual Sherlock había ordenado que vigilase la puerta para evitar fugas.

¿A mi casa? ¿A ti que te parece?

De aquí no se va ni Dios, hasta que Sherlock de órdenes. Así que siéntate.

Un chico se puso a llorar como un histérico.

¿Qué te pasa chaval? ¿Por qué lloras?

Fuimos nosotros los que matamos a aquella chica, ¡Fue un accidente!

¡Te odio! —Gritaban algunos.

¡Me das asco, chivato! —Decían los demás.

¡Ya vale chavales! —Gritó Watson enfadadísimo. —¿Por qué la matasteis? —Seguía gritando.

¡Íbamos borrachos, ¡No éramos conscientes!

¿Y por qué la arrastrasteis? —Preguntó Sherlock.

¡Íbamos borrachos! ¡No éramos conscientes, en esa situación era todo coña!

Sherlock se levantó de la silla enfadadísimo y gritó:

¿¡A coña!? ¿¡Un asesinato!? ¿¡En serio!? ¿¡Un asesinato nunca es coña! ¡Habéis matado a una persona y pagaréis las consecuencias por ello! ¡Guardia! ¡Llévatelos de aquí ¡YA!

El guardia se llevó a los cinco chavales a la comisaría.

Bueno... otro caso resuelto por Watson y Sherlock. —Dijo Sherlock.

Bueno, un caso menos en nuestra lista. Por ahora...

Bien. Me iré a dormir, tengo sueño, y es mu tarde, llevo todo el día trabajando.

¿Sabes Sherlock? Creo que haré lo mismo. El sueño puede conmigo.

Lo mismo digo. Bueno Watson, hasta mañana. Que duermas bien.

Gracias amigo, lo mismo te digo. Buenas noches. —Se despidieron.

GrAfOmAnla La dIaBòLiCa MaNia D'eScRiUrE

Un matí vora el mar

■ Robert Alcañiz

Mare, me'n vaig a passejar la Nuca per la platja! Tornaré a les vuit -va dir l'Ignasi cridant.

D'acord fill, però vés amb compte que la gossa no molesti la gent que és a la platja -li va contestar la seva mare.

Ja vigilaré, adéu mare!

Tot seguit es va sentir que la porta es tancava. Al carrer ja no hi feia la xafogor del migdia sinó que es respirava un aire càlid refrescat per una lleugera brisa marina.

En arribar a la platja va deslligar-li la corretja del coll a la pobra gossa que tenia unes ganes boges d'esbargir-se corrent per la platja i jugant amb altres gossos.

L'Ignasi es va descalçar i passejava per la vora de la platja. Li agradava molt notar com les onades li refrescaven els peus.

Nuca vine aquí! Aquí Nuca, aquí! -va cridar l'Ignasi.

Seguidament la gossa es va dirigir cap a l'Ignasi remenant la cua i buscant les carícies del seu amo que la va agafar pel collar. Havia vist un dofí inflable a la platja i no volia que la Nuca es pensés que era de veritat i, jugant, el rebutés.

Com més a prop del dofí estaven, més estrany el trobava, fins que va arribar al punt que va decidir d'anar a veure aquell dofí que tenia les aletes desinflades.

Quan ja el tenia al davant va comprovar que es tractava d'un dofí de veritat, de carn i ossos! No s'ho podia creure, en part estava trist per la sort del pobre dofí però per l'altra banda estava emocionat ja que era la primera vegada que veia un dofí a menys d'un metre i el millor de tot, el podia tocar! Va deixar la gossa que es moria de ganes d'olorar el desconegut cetaci. Immediatament va tocar-lo i examinar-lo de cap a peus.

El dofí no devia fer més d'un metre i seixanta centímetres, si fa no fa l'alçada de l'Ignasi. Era tot de color negre amb excepció de la panxa que era blanca, el cap era rodó amb un morro llarg, la boca la tenia oberta i es podia veure la llengua i les punxegudes dents que hores enrere havien servit per caçar peixos, els ulls estaven bastant malmesos i això feia que no poguessis veure gaire bé com eren, l'espíacle que l'Ignasi esperava veure rodó no era sinó un petit tall al cap del cetaci. El cos era una de les parts que captava més l'atenció ja que estava tot ple de talls els quals podien ser els causants de la mort d'aquell animal marí, i per acabar, les seves aletes eren fibroses però al mateix temps flexibles.

L'Ignasi estava acostumat a la vida de mar, als temporals, a la boira, als vaixells de pescadors que tot sovint s'embarrancaven arrossegats per les onades, als crits de les gavines, a les meduses esteses sobre la sorra, a les petxines i musclos quan caminava per la platja, a les marees, a les olors de mar. Però tot i així, aquest dofí mort l'impressionava. A ell i a qualsevol persona que passés pel costat.

I és que ja des de ben petit, com a quasi tots els nens, li agradaven els dofins. Es recordava de les vegades que havia anat al zoo i havia vist els dofins saltant i jugant, d'aquells dies en què s'asseia a una roca i a l'horitzó li semblava divisar unes aletes joguinejant, de quan ell començava a fer surf i tenia la tranquil·litat que, si mai s'ofegava, algun dofí l'aniria a rescatar... Però totes les imatges que li venien al cap tenien una cosa en comú i és que el dofí sempre li havia inspirat confiança i un sentiment d'alegria. Seria per aquella boca que sempre sembla somriure? Potser perquè sabem que és un dels animals amb una intel·ligència més desenvolupada? O perquè no coneixia cap llibre on el dofí fos el dolent?

Mentre anava tornant cap a casa només pensava en dues coses: l'emo-ció i l'alegria d'arribar a casa per explicar a la seva mare la troballa que havia fet a la platja i el sentiment de tristesa per l'animal mort. El mar li semblava avui gran i ple de misteris. No sabia si la mort l'havia causat la xarxa d'un vaixell, un tauró o la contaminació, però el que a ell li hagués agradat hagués sigut poder fer alguna cosa per salvar al pobre dofí. Vés a saber, potser ara no, ja que tenia una cosa molt important per la qual preocupar-se, la seva gossa, però qui sap si en un futur arribaria a fer coses pels dofins.

Vint-i-cinc anys després l'Ignasi, reconegut oceanògraf, recordava aquell primer dofí mort. En aquella ocasió no havia pogut fer res per salvar-lo però, sens dubte, va ser l'inici d'un llarg camí.

Llibrofàgia

Una qüestió d'identitats

■ Joan Pubill

Tothom sap, o s'imagina, com de convuls va ser l'esplendorós i mediocre segle XX. Un esclat d'avenços tecnològics, de revolució científica, d'experimentació artística, de meditacions intel·lectuals. Però també de por, de guerra, de desesperació, de brutalitat. El segle passat és la història en si, la faceta de la persona, amb dues cares; una ombrívola i l'altra relluent.

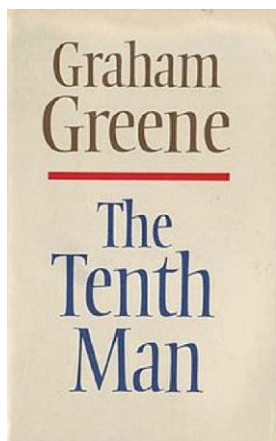
La fecunditat de formes i estructures que va tenir la novel·la després del naturalisme, que Joyce i Proust –sense menysprear els grans absents aquí no citats– per camins paral·lels però diversos sentenciaren, no té precedent, ni en l'Antiguitat Clàssica ni en el renaixement. La narrativa mai no havia pres tantes formes.

Graham Greene (1904 – 1991) és un exponent il·lustratiu d'un dels camins que seguí la novel·la després de la Segona Guerra Mundial. Militant del Partit Comunista Britànic, va intentar-se suïcidar reiteradament, en uns intents fallits en la ruleta russa, i, després d'anys de teràpia psicoanalista, reprengué els estudis.

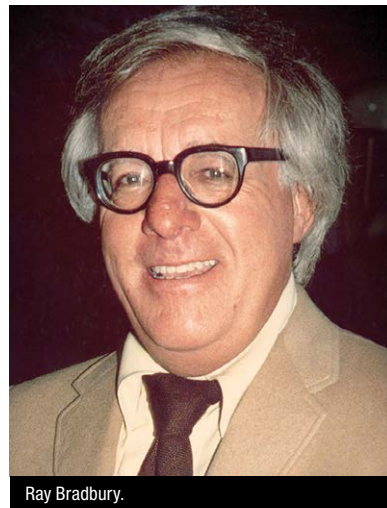
La seva obra indaga en l'individu enmig d'una societat –no un concepte abstracte, sinó entesa com un conjunt d'altres individus– marcada per la tragèdia i els horrors bèl·lics. El desè home (1985) pretén, i aconsegueix, analitzar la psicologia humana; els seus temors, la seva esperança. En un camp de presoners, en una París ocupada, uns soldats alemanys decideixen executar un de cada deu homes a l'atzar. Chavel, milionari –i protagonista del relat– és escollit. En un atac de desesperació per evitar el fatal destí que li ha tocat, decideix canviar tot el seu patrimoni a canvi de salvar la vida. Janvier accepta la proposta, pensant en el bé de la seva família. Uns anys després, Chavel, cansat i mig arruïnat, decideix comprovar com estan essent gestionades les seves antigues possessions, i es dirigeix a la casa de camp que havia intercanviat. Allà coneix la germana del voluntari, Thérèse, que guarda un enorme rancor a Chavel per haver enganyat el seu germà.

La novel·la gira entorn de la identitat, del que un és, ha volgut ser i ha deixat de ser. Chavel conviu amb Thérèse, a la seva antiga casa, sota un nom fals, el de Charlot. Amb l'arribada d'un impostor, Carasse, que es fa passar per Chavel, el teixit de mentides, la muntanya de cartes que havia anat apilat minuciosament per no ser descobert, s'esmicola. Charlot, per desemmascarar el farsant, ha de reafirmar-se com qui és: l'egoista que havia comprat la mort.

Greene ens recorda en tot moment que les decisions que es prenen, encertades o equivocades, tenen conseqüències, i que negar-les és negar qui s'és. Que la mentida és un subterfugi dèbil, fràgil, perquè tard o d'hora, quan arriba l'ocasió, no hi ha més solució que mostrar els autèntics colors: acceptar-nos.

Les cròniques marcianes.
L'estiu del coet

Aquest mes de juny ha mort el que segurament és un dels millors escriptors de novel·la de ciència-ficció, Ray Bradbury. Nascut a Illinois el 1920, és autor d'obres tan decisives com *Fahrenheit 451* i *Les cròniques marcianes*. Des de la Revista volem fer-li un petit homenatge amb la publicació del primer conte de *Les cròniques marcianes*.

Ray Bradbury.

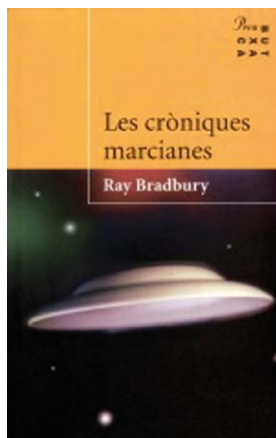
Feia un minut, a Ohio era l'hivern: les portes i les finestres eren tancades, el gelbre entelava els vidres, el gel feia el serrell a les teulades, els nens esquiven pels vessants i les mestresses de casa caminaven desmanegadament –dins abrics de pell, com gran óssos negres– pels carrers glaçats.

De sobte, una llarga onada de calor va travessar el poble. Una marea d'aire tòrrid: semblava com si algú hagués deixat oberta la porta d'un forn. La calor va bategar entre les cases, els arbustos i els infants. El gel es va desprendre de les teulades, es va esquarterar i va començar a fondre's. Les portes van obrir-se. Van aixecar les persianes de les finestres. Els marrecs van treure's la roba de llana. Les mestresses de casa van arrencar-se les disfresses d'ós. La neu va dissoldre's i va mostrar els prats de l'estiu proppassat, vells i verds.

L'estiu del coet. Les paraules van córrer entre la gent, per les cases obertes i ventilades. *L'estiu del coet.* El calorós aire del desert va alterar els dibuixos del gelbre als vidres, va esborrar l'obra d'art. Esquís i trineus van ser, de sobte, inútils. La neu, que queia dels cels gelats, arribava a terra convertida en una pluja càlida.

L'estiu del coet. La gent sortia als porxos mullats i mirava com el cel es tenyia de vermell.

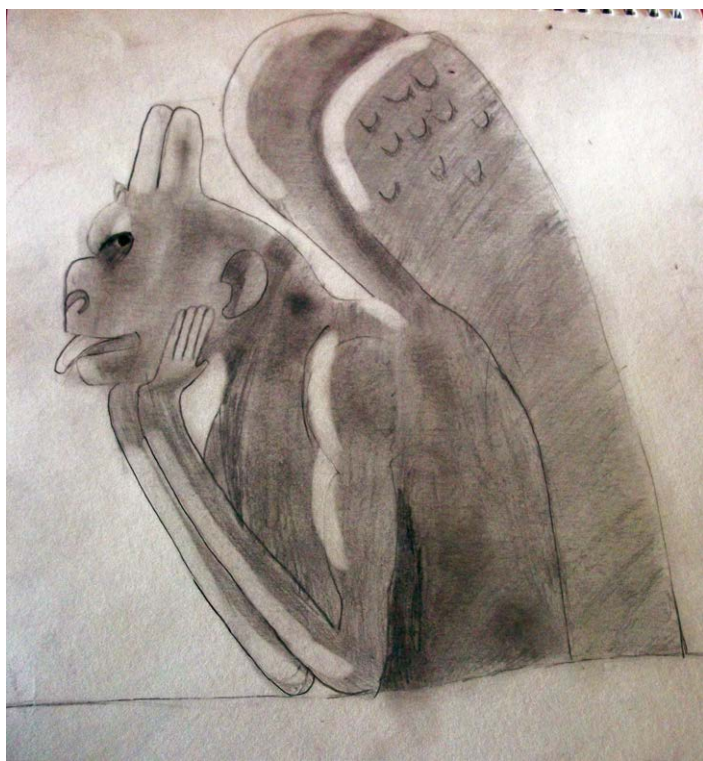
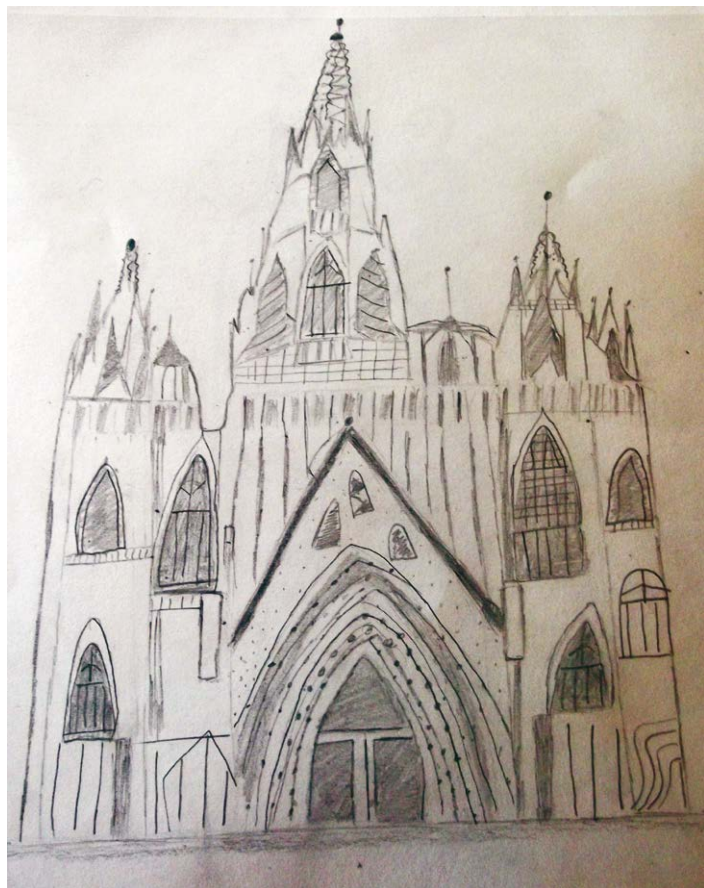
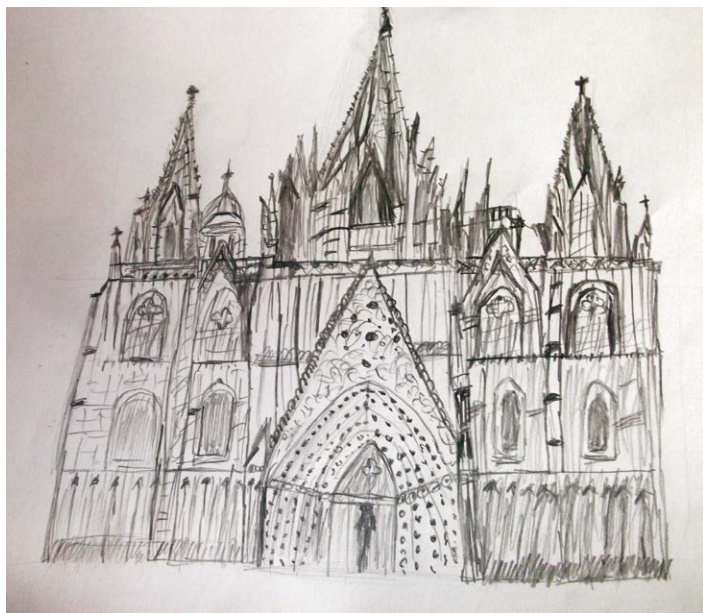
El coet, instal·lat a la plataforma de llançament, deixava anar núvols rosats de foc i xafogor. El coet, dreçat en aquell fred matí d'hivern, generava l'estiu amb cada alenada dels poderosos tubs d'escapament. El coet creava el bon temps i, durant un breu moment, l'estiu va reposar sobre la terra...

Art i artistes novells

■ Alumnes de 1r ESO

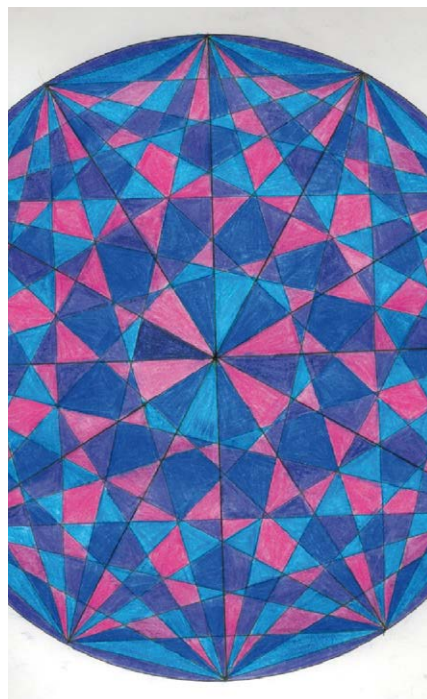
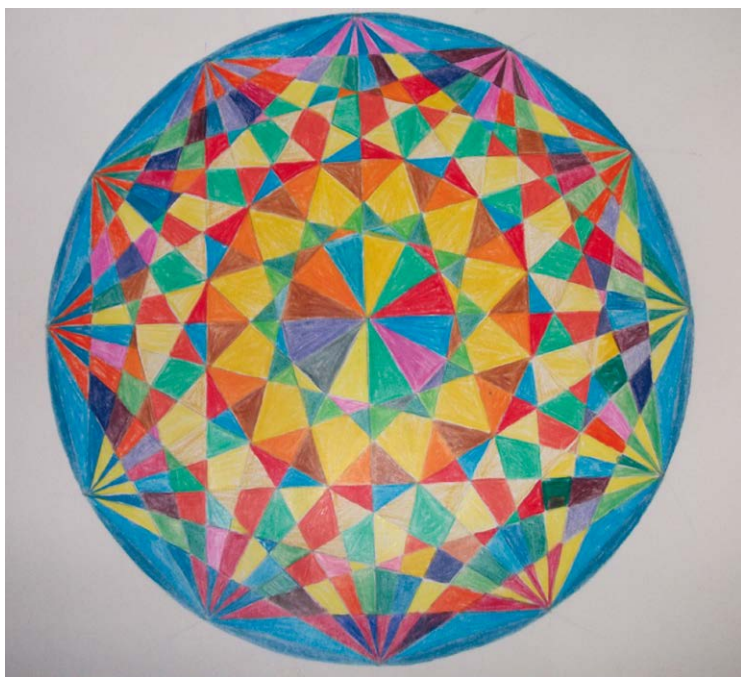
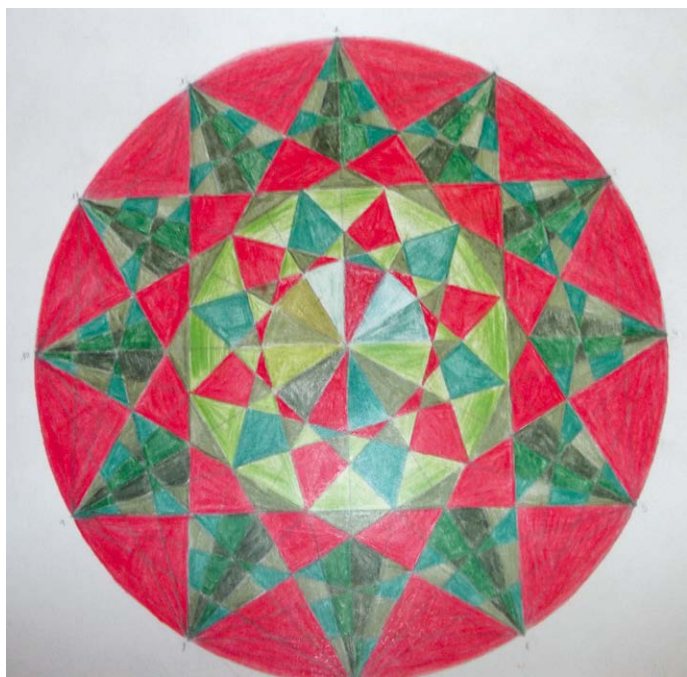
Art i artistes novells

Art i artistes novells

■ Alumnes de 3r i 4t ESO

Art i artistes novells

I si en fem una pel·lícula?

Monja escaldada

■ Elvis Mallorquí

El primer raig del sol del dia entra per les escletxes dels porticons de la finestra. El fuster no els havia ajustat prou bé i la llum descobreix *in fraganti* els últims mosquits que, durant la nit, han estat triant la millor opció per al seu aliment. N'hi ha un que s'afanya a punxar aquella pell tan blanca i fina que mai havia vist. Massa tard. La petita remor del seu bronzit ha estat suficient per ....

Paaaff!

El xoc de la mà contra la seva pròpia galta la comença a despertar. Era només un mosquit petit, petit. S'ha escapat. Però el seu voleteig sonor s'enduu el seu pensament cap a tot el que va fer el dia anterior. Visions d'un país que no era el seu, d'estanys i aiguamolls allunyats del mar i alimentats per petites rieres que hi moren. Unes rieres que neixen d'unes fonts d'aigua terribles. Encara nota la cremor de quan s'hi va acostar, assedegada després d'un llarg dia de camí i desitjosa de refrescar-se, una cremor que li va saltar de les mans fins a la boca i més endins, gorja avall, amb el primer glop d'una aigua roent com el foc. En quin país era?

— Ja us heu llevat, madona Gallarda?

Espera. Però ningú respon. Allarga el braç, palpa la part del llit que, durant la nit, havia ocupat la seva companya de viatge, na Gallarda d'Olius, monja de Sant Pere de les Puel·les, de Barcelona, de l'orde de Sant Benet, com ella mateixa. Volia conèixer la casa d'on venia, Sant Benet de Narbona, el monestir femení més antic de les terres del Lluenguadoc.

La font de la Mina, a Caldes de Malavella.

— On sou, germana?

Res. De cop, s'aixeca, mira el llit. Llençols rebregats per sobre dels coixins. No hi ha ningú. La cremor de mans i boca del darrer vespre se li escampa per tot el cos, fins que una esgarripança gelada li neix del mig de l'esquena.

— AAaaaaaaahh! AAaaaaaaahh!

Els crits alcen de cop el cap de la casa, en Bonaire Sabater, hostaler de la vila de Caldes. La seva muller, n'Ermessenda, continua roncant al seu costat.

— Què passa? Qui crida? Desperta, dona, desperta.

Sense temps per vestir-se, surt de la cambra. Dóna a un petit passadís. Els crits vénen de la cambra del final, la que ocupaven les dues monges que van arribar la tarda d'ahir. Una era del país, l'altra no. Parlava la llengua d'oc i una mica de llatí. L'hostaler s'atura per esperar la dona, potser les monges s'esverarien veient-lo així.

— AAaaaaaaahh! Ajuda, socors!

— Tira, home, tira! — l'empeny la dona.

A la cambra, troben la monja forastera cridant, panteixant, plorant. A prou feines pot parlar. Pels gestos entenen que la seva companya no hi és. Ell surt de la cambra per entrar a les altres habitacions. Sort que a prou feines hi ha hostes. Baixa a la planta baixa, mira a la sala, a la cuina. Tot seguit, crida perquè baixin la seva dona i la monja. Els assenyala la porta forana de l'hostal. Era oberta de bat a bat.

— I l'home que les acompanyava? On és?

N'Ermessenda el recordava bé. Barbut, alt, gros, cabell negre, vestit del país. S'encarregava de guiar els tres muls amb què les monges anaven de Barcelona a Narbona: dos per dur-les a elles i el tercer carregat amb l'equipatge. El recordava, perquè a prou feines va dir res a l'hora del sopar. I sobretot per la seva mirada, que esquivava qualsevol que l'observés. En Bonaire corre cap a l'estable: d'animals, només n'hi ha dos, al paller no hi ha ningú. Ha segrestat la monja? Per què? On l'ha duta?

L'hostaler surt decidit. Ni se n'adona que encara duu el vestit de dormir. El dia ha començat de cop. A la vila, a prou feines se sent res. Se'n va cap a la casa del batlle. L'únic que hi pot fer alguna cosa. El crida i l'hi explica el que ha passat.

— D'acord, em vesteixo, crido els meus homes i vinc tot seguit a l'hostal.

Cal Ferrer de la Plaça, una de les més antigues de Caldes, potser era la casa del batlle.

Quan torna, la monja s'ha asserenat. És a la sala, prenent pa i formatge, amb un got de vi aigualit com el de tota la contrada. El batlle, ara sí, ben empolinat, no tarda a arribar. El segueixen els seus quatre sequaços, antics bandits ara al servei de l'autoritat, i també el notari de la vila, que de seguida prepara els estris per escriure tot el que calgui. Es presenta:

— Madona, el venerable Bernat Mateu, batlle de Caldes de Malavella en nom del noble senyor Pere de Montcada, al seu servei.

— Senyor, jo sóc na Bonassies de Sent Maixenç, monja del monestir de Sant Benet de Narbona.

Els hostalers, a requeriment del batlle, expliquen tot el que ha passat. El batlle reacciona immediatament. Cal apressar-se per tal de poder enxampar els dos fugitius. Mana als seus homes que els busquin i capturin, si els troben. Els dirigeix, un cap a Girona, un cap a Cassà de la Selva, un cap a Llagostera i un cap a Santa Coloma de Farners. Res de segrest. A la casa no hi ha cap senyal de baralla. Els dos, la monja i el muler s'han posat d'acord per escapar. Per què?

El matí passa a poc a poc. L'espera es fa molt llarga. Davant de l'hostal s'hi ha format un aplec de gent. Tothom explica la història. Molts esperen esdeveniments. És estiu. La collita ja fa temps que s'ha acabat. El batre també. Però encara no és hora ni de veimar ni de llaurar els camps.

I si en fem una pel·lícula?

S'acosta un home de Maçanet que sol venir a mercat, n'Arnau Font. Però avui no n'és dia. Diu que ve per un tracte i ha de visitar el notari, que continua esperant notícies a l'hostal. Per això ha vingut. Assabentat de la història, reacciona amb sorpresa.

— Vet-ho aquí! Aquest matí, a l'hora del primer poll, poc després de sortir de casa, pel camí públic de Vidreres, a mitja llegua de Caldes, m'he trobat de cara amb un home i una dona vestida de negre com una monja. Bon dia!, que els dic jo. Res. L'home ni m'ha mirat. He ventat una estrebada ben forta a la corda amb què guiava el mul que duia una caixa. La dona, m'ha fet un gest però ha seguit caminant. Bon dia!, els torno a dir. Res, ni s'han girat.

L'estupefacció és a la cara de tothom. Els fugitius han pres el camí de Vidreres i Maçanet. Algú ho ha anat a dir al batlle. És hora de dinar. Vindrà després d'haver fet una becaina. Quan arriba a l'hostal, ja hi ha els seus homes. Res de res. No han trobat res. Havien d'haver anat cap a Caldes. El batlle entra a la sala de l'hostal. La monja i els hostalers el miren de manera inquisitiva: com és que no ha fet anar ningú pel camí públic de Barcelona?

— La meua jurisdicció sobre el camí només arriba fins al castell de Sant Maurici. Quan entrem al terme de Vidreres, qui mana és el vescomte de Cabrera. Jo no hi puc res allà. Qui ha fugit, ho sabia prou bé que aquest era l'únic camí pel qual ningú el podria perseguir.

Na Bonassies, la monja, se sent descoratjada. Com ho explicarà a la mare abadessa? Com s'ho farà per tal que la creguin? I per arribar a Narbona, sense diners? Els hostalers, preocupats perquè l'afer ha passat a casa seva, decideixen donar-li un cop de mà. Parlen amb el notari, que avui ha convertit una de les taules de l'hostal en el seu despatx, i decideixen escriure un document explicant tot el que ha passat. En Bonaire i la seva dona escolten la monja explicant-ho una altra vegada. Mentrestant, netegen les taules i preparen el que faran per sopar. Tot d'una, es fa el silenci a la sala. La monja està explicant el que ha trobat a faltar:

— ... vint-i-cinc lliures barceloneses ... entre or i argent ... vestits ... llibres ...

De reüll, els hostalers veuen com la monja ensenya un collaret d'argent al notari.

— ... les joies eren com aquesta ...

Amb els ulls oberts com taronges es van quedar en Bonaire Sabater i n'Ermessenda després de veure com lluia aquella joia que encara duia a sobre la monja robada i estafada. Mai més se'ls va esborrar la imatge d'aquell collar, amb boles d'argent combinades amb pedres precioses. La recordaven perfectament quan, al cap d'uns mesos, van veure la dona del batlle sortint dels banys públics de Caldes amb un collaret igual. La monja de Narbona feia temps que era fora. Com podia ser que la tingués? No seria que el batlle ... els fugitius ... el camí de Vidreres ...

La història està elaborada a partir d'una notícia del divendres 30 d'agost del 1342 que es conserva en un dels llibres notariais de Caldes de Malavella.

Noverint universi quod die veneris intitulata ·iiii· kalendas septembris, anno Domini ·M^o·CCC^o·XL°· secundo, ad requisicionem Bonasies de Sen Maxencz, monache ut asserit Sancti Benedicti conuentus Narbone, in presencia venerabilis Bernardi Mathei, baiuli Calidarum de Malaveyla, diocesis Gerundensis, et notarii infrascripti ac testium infrascriptorum ad hec specialiter vocatorum, nos Bonayre Sabaterii et Ermessendis, eius uxor, hostalerii ville dicti loci de Calidis, non in hiis malo intellectu, presenti serie, notam facimus veritatis.

Una cum quadam monacha eius socia vocata, ut ipsa Bonasies asserit na Gaylarda d'Olius, monacha dicti ordinis, et uno homine nocte preterita venerunt ad hospiciu in quo nos inhabitamus causa hospitandi. Et ipse ambe monache cum dictum homine intrarunt intus predictum hospiciu et ibi ambe dicte monache cum dicto homine hospitarunt. Et hodie de mane circa auroram dicta Bonasies surrexit a lecto in quo dicta Bonasies et dicta Gaylarda, monache, cubuerunt. Et ipsa Bonasies inspecit lectum predictum et non invenit dictam Gaylardam, eius sociam, et clamavit eam. Et nos audiimus ipsam clamantem surreximus a lecto et perquisiimus dictum hospiciu et non inuenimus dictam Gaylardam d'Olius, monacham, et etiam dictum hominem. Et inuenimus janua foraneam ipsius hospicii que non erat clausa [...] erat ut in ipsa janua asserebat [ipsa] ambo scilicet dictus homo et Gaylarda de nocte absconse exierunt de dicto hospicio. Et dicta Bonasies incontinenti turbata de predictis flevit [...] et una [...] cum dicto Bonayre juit ad dictum bajulum et fuit eidem baiulo de predictis conquesta.

Et incontinenti dicti bajulus ad requisicionem dicte Bonasies fecit ire quatuor homines dicte ville de Calidis sparsos per diversa loca episcopatus Gerundensis, ut per quere retinere et capere ut seu capi facere etiam dictos hominem et monacham prefatam vocatam Gaylardam si eos inuenire poterant. Qui homines, redientes, dixerunt se non invenisse aliquem de predictis [...]. Hec omnia predicta nos dicti conjuges scimus eo quia in dicto hospicio in quo nos habitamus fuerunt predicta omnia facta, ut superius sumus testificati.

Item etiam in presencia mei notarii infrascripti et testis infrascriptis Amaldus de Fonte, de Macianeto, dixit quod ipse hodie de mane circa oram primi pulli invenit in itinere publico parrochie de Vitriariis, que est longior media leuca a locho predicto de Calidis, unum hominem et unam mulierem que erat, ut sibi visum fuit, induta panno nigro monialis et erat satis de illa forma ipsius monache vocate Gaylarde.

Dixit etiam in presencia dicti baiuli et mei notarii subscripti et testium subscriptorum dicta Bonasies quod dicta Gaylarda d'Olius monacha deportavit ·xxv· libras barchinonenses inter aurum et argentum et etiam vestes, vell[...], libros et alias plures rabuas ipsius Bonasies. De quibus omnibus et singulis supradictis dicta Bonasies monacha ad sui excusacionem petiit fieri publicum instrumentum per me notarium subscriptum.

Quod fuit actum et a predictis testificatum et firmatum die et anno quibus supra, presentibus testibus Berengarius Exandri, clerico, et Petrus Regerii et Guillelmo Viues, ville de Calidis.

(Arxiu Històric de Girona, Notarial, Caldes-Llagostera, vol. 24, f. 12v-13r)

Les termes romanes de Caldes encara servien com a banys al segle XIV.

Entrevista

Entrevista amb Josep Silva Piris i Albert Muñoz

■ Aaron Carles

Primer farem l'entrevista a Josep Silva Piris. Ell és l'Agent 10139 de la Policia Municipal de Girona. Adscrit a la OAC (Oficina Atenció al Ciutadà). La seva especialitat és la recollida i tràmit de denúncies penals.

- Per què et vas fer policia?

- Això ja em ve de petit. De petit era el més petit d'alçada i d'edat de la classe, i contínuament els meus companys abusaven de la seva posició de superioritat, pel que em va arribar molt a dintre aquest abús i per tant la injustícia dels

més forts contra els més dèbils, pel que quan vaig descobrir el cos de Policia em va agradar i vaig prendre la decisió que de gran seria policia, i aquí estic.

- T'agrada aquesta feina? Per què?

- Aquesta feina és molt ingrata. La major part de les vegades estàs ajudant gent que no saben que els ajudes. Què vull dir amb això, quan li poses una multa a una persona que ha estacionat en un lloc prohibit perquè està dificultant, estàs ajudant que els cotxes puguin passar sense problemes, però aquí només es veu que estàs posant una multa, o bé quan estem en una manifestació i es provoca un desordre, només ens veuen donant cops de porra, però no veuen que si es descontrola tot pot acabar amb grans destrosses, com de vegades ja s'ha produït. Per tant, si donem cops de porra som uns dolents, i si no fem res, es queixen que no hem fet res per evitar que ho destrossessin tot. En resum, a mi m'agrada la feina perquè soc policia vocacional, perquè si no fos així ja hauria plegat, perquè es una feina que o t'agrada i amb això ja et sents premiat, o si no acabes frustrat perquè és una feina poc reconeguda.

- Algú de la teva família és o ha estat policia?

- No, ningú, fins i tot tinc algú de la família que ha estat al costat contrari.

- És molt perillosa aquesta feina?

- La veritat és que cada vegada més. Actualment com ja saps hi ha molta crisi, i a mesura que la gent té necessitat, fa coses que segurament no li agraden. En moltes ocasions aquestes persones que evidentment no són professionals, s'arrisquen a fer atracaments o similars utilitzant armes que no saben utilitzar i que són un perill per ells mateixos i per tots els implicats, botiguers, policies que anem al lloc, i la veritat és que cada vegada ens trobem amb més gent que porta tot tipus d'armes, fins i tot armes de foc, que en un moment de pànic o de nervis poden fer servir, i pensa que el "dolent" és el que ha de disparar primer, perquè si disparem nosaltres primers, tindrem molts problemes per justificar-ho i després potser som nosaltres els que anem a la garjola.

- T'has trobat amb alguna situació difícil?

- Sí, la veritat és que força situacions difícils i de tot tipus: atracaments, violència de gènere (un home que pica la seva dona), violència domèstica (fills o néts picant els pares o avis), baralles (sobretot cap de setmana per borratxeres ...), manifestacions amb desordres, etc.

- Si és que sí, me la podries explicar encara que sigui per sobre?

- Una de tantes i potser la que em va semblar més perillosa per la meua integritat va ser aquí a Santa Coloma, a les 08:00 hores del matí, mentre estava esmorçant em van avisar d'alarma disparada a la Caixa de Girona de Can Malladó. Primer em vaig pensar que era una falsa alarma, per l'hora era típic que les dones de la neteja la fessin disparar i després no sabien posar-la i ens avisaven, però tot i això em vaig dirigir cap allà ràpidament, i mira per on quan estic arribant van sortir dues persones corrent de l'interior de la Caixa, que vaig perseguir i que vaig detenir, i per sort abans d'atrapar-los van llençar una pistola de 9 mm que portaven a sobre. En principi vaig avisar perquè enviessin reforços que van arribar 30 minuts després, en aquell moment era la Guàrdia Civil, però mira per on resulta que l'atracament l'estaven fent quatre persones i els que jo vaig detenir eren els que vigilaven, després em vaig assabentar que els altres dos van fugir cap a l'altra banda, per sort per a mi, perquè també portaven armes. Aquell dia, jo estava treballant sol per tota Santa Coloma. Vaig tenir molta sort.

- Has hagut de fer servir la pistola?

- Sí però únicament per intimidar, és a dir, en situacions de perill, apuntant les persones perilloses per evitar situacions de perill per a la meua integritat.

- Si és així em podries dir a on i per què va ser?

- Doncs en la situació que et vaig explicar abans de l'atracament vaig treure la pistola apuntant els dos detinguts mentre esperava reforços, ja que jo desconecia si portaven algun tipus d'arma, i jo sol no els podia escorcollar, perquè si no podria passar que mentre n'escorcollava un, l'altre podria treure un arma i disparar-me, pel que vaig pensar que era molt millor esperar. Disparar algú, per sort no ho he hagut de fer mai. Només he disparat siluetes per practicar tir.

- Creus que hi ha seguretat al poble on treballes?

- A Girona on estic treballant ara, hi ha molta seguretat, hi ha la Policia Municipal de Girona que som uns 145 Agents i a més hi ha els Mossos d'Esquadra que també es dediquen a la seguretat ciutadana, i també tot i que es dediquen a altres competències la Guàrdia Civil i la Policia Nacional. I a més hi ha poca distància entre un punt i un altre de Girona, així quan passa alguna cosa el temps de resposta és molt curt.

- Us porta molta feina la joventut? Quin tipus de problemes teniu amb ells?

- Doncs la veritat és que sí. Sobretot quan es reuneixen a l'estiu a les places o al carrer de matinada. La veritat és que no respecten res, criden, aixafen mobiliari urbà, llencen papers i restes de menjar a terra i quan arribem nosaltres, per les queixes dels veïns, moltes vegades ens planten cara, i algun ha acabat a Comissaria.

- Creus que teniu prou autoritat en aquesta societat?

- La veritat és que no gaire. Ens hem de guanyar l'autoritat cada dia imposant la força contínuament, suposo que hem passat d'un extrem, fa uns quaranta o cinquanta anys, en el que en teníem massa i fins i tot la gent tenia por dels cossos policials, i per aquest motiu els polítics van decidir acostar la Policia a la gent, a l'altre extrem, és a dir, que la gent ha agafat tanta confiança que s'ha perdut força el concepte d'autoritat, però això no només ens passa a nosaltres, i si no pregunta-ho als teus professors.

- Creus què és una professió de futur?

- Doncs crec que sí, si la cosa continua com ara, és a dir la crisi que estem patint i el fet que la gent cada vegada exigeix més i més, és necessari que existeixi policia, ja que cada vegada es demanarà més seguretat, pel que cada vegada els cossos de policia hauran de ser més grans.

- Què trobes que et falta dins la teva feina?

Entrevista

- Potser ens faltaria més formació, com per exemple que ens informin de les noves lleis que van apareixent i que ens diguin com aplicar-les que a vegades ens assabentem els últims, més entrenament pel que fa a l'armament i també més entrenament amb la conducció de vehicles policials, és a dir i resumint que no ens donin un curs de formació al començament de la carrera policial i després espavila't, sinó que el curs de formació continués durant tota la carrera policial i fos obligatòria. Això donaria molta qualitat a la feina.

- Trobes que la justícia us dona prou suport?

- La justícia no ens ha de donar suport. La feina de la justícia és recollir totes les dades en relació a una denúncia per una infracció penal i en funció del que se li dona aplicar la llei. Per exemple, si tu denúncies que t'han robat el mòbil, jo enganxo qui te l'ha robat i el dia del judici tu no demostres que el mòbil és teu perquè has perdut la factura, o jo no justifico la investigació de com he arribat a saber que l'autor del fet és aquella persona, el jutge només té una alternativa, deixar-lo anar per manca de proves. En resum, la pedra és en el nostre teulat, si nosaltres fem bé la feina el jutge no tindrà alternativa i haurà de condemnar, i si no l'hem fet correctament o no hem tingut prou mitjans i no aconseguim les proves, doncs ja saps. Pensa que davant del dubte és millor que hi hagi un delinqüent al carrer que un innocent a la presó, pensa que l'innocent podries ser tu, no creus?

- T'agradaria que algun fill o filla teu fos policia?

- No, és una feina molt dura i poc agraïda. Només m'agradaria que ho fos si realment tingués vocació de policia, si no acabaria molt frustrat.

- Si et digués que em vull dedicar a ser policia què em diries?

- El que t'he dit abans, si tens vocació endavant, però pensa que és una feina molt dura, poc agraïda, a més que és i cada vegada serà més perillosa.

Ara que hem fet l'entrevista a Josep Silva Piris, la farem a Albert Muñoz. Ell és Inspector Cap de Mossos d'Esquadra a l'ABP Selva Interior.

- Per què et vas fer policia?

- Em vaig fer policia en primer lloc per tal de poder tenir una estabilitat laboral en una feina que m'agrada i en segon lloc per poder ajudar les persones que tenen problemes o estan en perill.

- T'agrada aquesta feina? Per què?

- Sí, perquè cada dia és diferent, gairebé mai no saps què et trobaràs el dia

següent a la feina i és molt reconfortant poder ajudar els altres, bé sigui amb una simple indicació de trànsit o donant suport a la víctima d'un delicte i posteriorment enxampant el delinqüent.

- Has hagut d'estudiar molt per arribar a ser Inspector de Mossos d'Esquadra?

- Actualment tinc 47 anys i periòdicament vaig a l'Escola de Policia de Catalunya a Mollet per fer una formació continuada (continuament m'estic formant). També cal esmentar que sóc criminòleg i que vaig acabar els meus estudis universitaris fa 12 anys (en tenia 35) i després vaig fer dos cursos d'Investigació privada.

- Algú de la teva família és o ha estat policia?

- No ningú, sóc el primer.

- És molt perillosa aquesta feina?

- Té el seu punt de risc ja que has de tractar amb tot tipus de persones. Utilitzant protocols de seguretat minimitzem els riscos, tot i que hi ha cops que tens algun ensurt.

- T'has trobat amb alguna situació difícil?

- Sí. Diversos cops. Una nit ens van avisar que s'havia activat una alarma de robatori en un magatzem. Vàrem poder comprovar que hi havia una finestra trencada, Un cop a l'interior després d'una baralla vam poder reduir tres dels cinc lladres. Els altres dos van marxar corrents i els vam enxampar el dia següent. Un altre dia vam haver d'anar saltant pels terrats dels edificis per enxampar un lladre molt àgil.

- Has hagut de fer servir la pistola?

- Tot i que l'he tret diversos cops, mai he hagut de disparar fora del camp de tir.

- Creus que hi ha seguretat al poble on treballes?

- Sí. Fora d'algun cas difícil i reincident, la comarca de la Selva Interior és força segura.

- Us donen molta feina la joventut? Quin tipus de problemes teniu amb ells?

- El jovent es troba en una edat de provar i veure què passa. Tots hem estat joves i n'hem fet alguna. El problema que ens trobem és la manca de referents per als joves en l'actualitat i en alguns casos la manca de respecte als pares (família), als professors (escola) i també a la policia per part dels menors. Això fa molt difícil la socialització del jovent descarrilat.

- Creus que teniu prou autoritat en aquesta societat?

- Tenir o no autoritat depèn molt del que l'ha de respectar. Si no es respecta i no es pot fer respectar amb la socialització i finalment amb la llei, difícilment hi haurà autoritat.

- Creus què és una professió de futur?

- En totes les societats, des del grecs, romans... hi ha hagut algun organisme que ha hagut de fer complir la llei. Per tant mentre hi hagi societat hi haurà d'haver policia.

- Què trobes a faltar dins la teva feina?

- Una mica més de col·laboració i implicació ciutadana en la seguretat. La seguretat és cosa de tots.

- Trobes que la justícia us dona prou suport?

- Considero que en alguns casos la llei hauria de ser més contundent.

- T'agradaria que algun fill o filla teu fos policia?

- Sí. Tot i que ja hi haurà temps, ara per ara han d'estudiar fort per fer-se un futur.

- Si et digués que em vull dedicar a ser policia què me'n diries?

- El mateix que a les meves filles. Primer estudia, fes-te un home de profit i ja tindràs temps de triar la professió que vols. A gairebé tots ens agradaria jugar i cobrar com en Messi, però com que només n'hi ha un de Messi, la resta hem d'estudiar fort per poder treballar en la feina que ens agrada.

I fins aquí les entrevistes amb en Josep Silva i l'Albert Muñoz. Moltes gràcies per dedicar una estona a respondre les preguntes.

Entrevista

Albert Martínez (Musical *Cop De Rock*)

Ara que s'acaba el curs 2011-2012, volem recordar un dels moments més especials: l'assistència al musical *COP DE ROCK*, de la companyia Dagoll Dagom, al Teatre Victòria de Barcelona. Els alumnes de 3r d'ESO hi van anar el dimecres 18 de gener i els de 2n el 25 de gener. Recollim a continuació l'entrevista que un grup d'alumnes de 3r d'ESO va fer, el dimarts 28 de febrer, a l'Albert Martínez, un dels actors i cantants del musical, on encarna el paper de Pau. Aprofitem per agrair-li que vinguéss a l'institut i que ens respongués totes les preguntes que li vam fer.

Biografia

Albert Martínez. Nascut a Girona l'any 1975, s'inicia en el paper protagonista al musical *Notre-dame de París* (Barcelona-2001) i actua també amb Capella Sixtin amb l'espectacle *Canta tú!!!*. Del 2006 al 2010 participa a *Grease*, el musical de tu vida (Barcelona, Madrid i gira) continuant a *40, el musical* (2010). L'any 2007 posa la veu cantada al *Ratoncito Pérez*, musical de FILMAX. Llarga experiència en el món musical edita dos discs sota el pseudònim d'"ERIK": "El camí del laberint" (Barcelona-1999) i "Anaïs" (París-2003). Canta com a solista en diferents orquestres com la "Big Bang Band", "Los Hermanos de Rocco" (2000-2011) i "Tributte ABBA" (2008-2011). El 2007 Participa a "LA MARATÓ" de TV3 amb un tema de "Grease". En televisió intervé a *El cor de la Ciutat*, de TV3 (2009).

MMon: Ja de petit et volies dedicar a això del teatre, de la música?

AM: A mi m'agradava cantar. Alguna veu a dintre meu em deia: "Tu cantaràs, no sé com, ni quan, ni per què, ni on, ni què, però cantaràs". Les meves passions eren el futbol i el cant. El futbol, el vaig haver de deixar per un problema a l'esquena i, segurament, va ser la meua gran sort perquè va fer que em tirés de ple a agafar el micròfon i a cantar. I tot això m'ha portat a tot el que he fet fins ara.

Mariona Motjé [MMotjé]: Com i quan vas entrar en el món de la interpretació?

AM: Home, va haver-hi una mica de rebot. El primer gran musical que vaig tenir la sort de fer va ser el *Notre-dame de París*, on interpretar el geperut de *Notre-dame*, que és sens dubte el treball més dur i del que estic més orgullós dels que he fet fins ara. Em va trucar en Dani Anglès, que s'encarregava del càsting del *Notre-dame*, perquè havia vist un vídeo cantant una cançó de Joe Cobra amb la veu trencada. Vaig anar a fer el càsting, vaig passar les cinc proves i em van donar el paper principal. No havia fet mai res, només cantar amb bandes de rock, amb quatre orquestres. A partir d'allà vaig tenir la sort de fer *Grease*, quatre anys, i després de formar part del *Ratoncito Pérez*, un musical que girar per tot Espanya, dels *40 principals*, del *Cop de Rock*, d'haver fet, aquí a Santa Coloma, *Somni de la llibertat*, de coses de tele i de posar la veu en algun anunci. Tot va començar als 18 anys, quan un amic del meu pare, el pianista de *Los Bravos*, em va escoltar cantant. L'any següent me'n vaig anar a una orquestra de Barcelona. A través d'ell em van anar sortint coses.

Conrad Carbó [CC]: En què s'inspira l'obra *Cop de Rock*?

Albert Martínez [AM]: El director de *Cop de Rock*, Joan Lluís Bozzo, de Dagoll Dagom, fa dos anys que ja s'hi va posar. La idea, que sorgeix de Sabadell, de l'empresa Ritme Dansa, que forma part de la producció de *Cop de Rock*, que és Ritme Dansa, era fer un musical dedicat al rock en català dels anys 90. Es volia fer un petit homenatge a grups com *Sopa de Cabra*, *Sau*, *Els Pets*, *Lax'n'Busto*, *Sangtraiit*, etc., creant una història d'amor i desamor, entre en Roc, el cantant del grup *Cop de Rock*, i la Lluna, aquella noia de

les Terres de l'Ebre que va anar amb les seves dues amigues a passar el cap de setmana a un poble que podria ser Cadaqués, al Cap de Creus. És una història que parla de les segones oportunitats, és a dir, jo lluito per una cosa i encara que no em surti bé, sé que tindrè una segona oportunitat per tornar-ho intentar. El grup *Cop de Rock* es desfà per diferents motius, però en Pau, el compositor de les cançons, segueix capficat volent tirar endavant el grup. Després del seu final tràgic, els seus amics, per ell i per l'estima que tenen cap a la música, decideixen tornar a tocar junts. Per mi, *Cop de Rock* és il·lusió, energia, rock, força, amor, amistat.

Sergi Pla [SP]: Vàreu saber des del primer dia que l'obra es diria *Cop de Rock*?

Albert: Sí, tot i que hi va haver problemes perquè hi havia un programa de ràdio que també es deia *Cop de Rock* i no sabíem si potser tindríem algun problema de drets d'autor, però finalment no va passar res i es va dir així. En la meua opinió és un nom molt encertat.

Afra Pascual [AP]: Van ser dures o difícils les proves per a aquest musical?

AM: Van ser uns càstings molt divertits. En Joan Lluís Bozzo és un director que et deixa fer molt. Ell t'exposa l'escena, et diu les frases que hauries de dir i, a partir d'aquí, et dona dos minuts de reflexió i llença't a la piscina. El que a ell li agrada és que cada actor, cada cantant doni el que porta a dins. En aquest sentit, doncs, les proves van ser dures, perquè has d'improvisar, el cap ha de treballar molt en pocs segons. No t'ho podies treballar a casa. No et diuen res, només que havia de cantar *Camins*, de *Sopa de Cabra*, o *Més que la meua sang*, de Lax'n'Busto. I a nivell interpretatiu no sabies què et farien fer. Ens assentàvem en una taula i ens deien: "Mira, tu faràs de Lluna, tu de Roc i tu de Pau; en Pau diu: Ei, tius... i la Lluna respon: Eh, que guai!". Ens deien l'objectiu de l'escena, del que havia de passar, i si no ho deies igual, improvisaves i així anaves muntant i entrant en el personatge. Les proves, així, també van ser divertides. Però gens fàcil: hi havia més de 500 aspirants, em vam quedar 18 i vaig passar a la final. Jo ja estava content, però quan em van trucar i em van dir que el personatge d'en Pau era per mi, doncs, va ser molt guai.

SP: El musical et recorda alguna experiència personal?

AM: Sí, perquè jo vaig començar quan tenia setze o disset anys a tocar amb grups de música, fent versions dels Beatles, de Jim Morrison, de Queen, de Police. Jo no he sigut mai compositor, com ho és el personatge d'en Pau que interpreto, però sí que he liderat diferents bandes de rock. Per això, potser m'identificaria més amb el personatge d'en Roc, el cantant, el líder del grup. Però m'he fet meu en Pau, he entrat en la seva ment i m'hi identifico, evidentment.

Pep Tàssies [PT]: No creus que *Cop de Rock* és una obra una mica comercial?

AM: Aquí entrarien diferents coses a dir. Si ets català, si t'estimes la terra i sents i penses en català, de comercial no en té res. Per mi, de les moltes feines que he tingut la sort de fer en aquest món de la música, és la primera en què no hi vaig a treballar, hi vaig a disfrutar. Tinc la sort, cada nit, de poder anar a disfrutar realment del que faig perquè aquestes cançons han format part de la meua infància, de la meua joventut, he crescut amb elles i és un plaer immens poder-les cantar i interpretar a dalt de l'escenari cada nit.

Noèlia Martínez [NM] - Quina és la relació amb els teus companys de l'obra?

AM: Fantàstica, a nivell personal, és de les millors companyies de les que he estat. Els companys són molt bons i molt sans, sense ningú amb un ego elevat. Aquí la gent es molt com la gent de poble, gent normal, sincera, senzilla. En general, aquesta companyia és preciosa en tots els sentits i a l'esce-

Entrevista

nari igual. Cada dia intentem ajudar-nos. Penseu que no tenim persones que puguin substituir el titular, a part d'una que pot fer el personatge d'en Pau. La resta no tenim cap substitut, és a dir, no ens podem posar malalts.

Un moment del musical *Cop de Rock*.

Núria Noguera [NN]: En general, quins valors t'ha aportat *Cop de Rock*?

AM: Valors? Molts. Ja ho he dit abans que *Cop de Rock* no ha estat una feina per a mi. Ha sigut remunerada econòmicament, és la meua vida, em guanyo la vida fent això, però he après a valorar encara més la sort que vaig tenir de viure la meua joventut a Catalunya i de viure el rock català. He recordat, he plorat i he rigut en moltes situacions gràcies a cançons que em toca cantar cada nit, estimar encara més, si fa falta, la meua terra i els seus valors. Tot el que he après ha sigut positiu i ha reforçat el que jo ja sentia de Catalunya, del català, de poder cantar en català. Ara que s'acosta el final de les representacions, em sap greu. Tant de bo que algun dia es torni a fer.

Laia Pratsevals [LP]: Què creus que hi has aportat tu mateix, al musical?

AM: Doncs jo he intentat aportar-hi la meua veu i la meua interpretació com a actor. En Pau és un personatge que té el canvi més gran de registre en l'obra de *Cop de Rock*. És un personatge al que li passen moltes coses. He de passar d'un caràcter tancat, d'un noi de poble que passa de tot i que només viu per la música, per compondre, a un de toxicòman, de drogoaddicte, d'alcohòlic. Tot i que també demostra que té sentiments, ja que després de dotze anys encara recorda la Pilar i la cançó que li va cantar. Amb el director vàrem fer un treball de personatge i pensàvem que en Pau potser havia tingut una infància molt dura, que potser havia estat maltractat pels seus pares i que això l'havia afectat, o que potser el seu pare tenia molts diners i que ell no havia volgut una vida així i havia anat a viure amb la seva àvia a Cadaqués, o que havia perdut la mare i el pare havia marxat de casa... Sabeu? Et fas una història per a poder entrar en el personatge i per a entendre què l'ha portat a ser així, molt introvertit i molt seu, que només respira gràcies a l'aire i a la música.

Maria Montero [MMon]: Personalment, el teu personatge del musical, en Pau, té alguna semblança o diferència amb tu?

AM: L'Albert és una persona molt extravertida, molt sociable, molt oberta, molt alegre. El Pau és tot el contrari, és introvertit, un noi amb qui difícilment podràs mantenir una conversa. D'afinitat amb el Pau potser hi tinc el fet que sóc una persona que quan té un problema, en comptes de vomitar-lo, me'l menjo. Això a la llarga comporta depressions i angoixes. De fet, mentre feia *Cop de Rock* he tingut un atac d'angoixa, fa cosa de tres mesos, a dalt de l'escenari, i em van dir que podia ser provocat per això, per molts maldecaps que al llarg de la vida et vas aguantant fins que explo-

tes. Per això us dic que, quan tingueu un problema, no us el quedeu, sinó que l'expliqueu als pares, professors o amics. Intenteu no ser com en Pau en aquest sentit. Parleu les coses, no tingueu por d'obrir-vos quan tingueu un problema o quan sentiu que alguna cosa no va bé. Potser la història d'en Pau hauria sigut diferent si ell hagués actuat d'aquesta manera; en canvi, com ja sabeu, el final que ha tingut és bastant trist.

En Pau (Albert Martínez), en Roc (Roger Berrueto) i la Núria (Paula Vives) són tres dels protagonistes del musical *Cop de Rock*.

CC: Et va ser difícil interpretar el paper d'en Pau?

AM: No, perquè als assajos en Joan Lluís Bozzo no ens va passar cap guió. És molt fort, no m'havia passat mai. No vam tenir mai un llibre amb tota l'obra. Cada setmana ens anaven passant les escenes que havíem assajat fins al moment. És a dir, tu anaves a l'assaig i no sabies què passaria. Sabies que a l'escena 6, tu sorties amb la Núria, en Roc i en Ramon, però no sabies què passaria. Això va ser tot l'estiu passat, dos mesos, del 14 de juny fins al 10 de setembre, assajant cada dia, menys el diumenge, deu hores diàries. Sabies que l'endemà havies de cantar "L'Empordà" de *Sopa de Cabra*. T'ho repassaves, però no sabies d'on venia l'escena. El director t'ho explicava al moment, t'assentava a taula i et deia: "Veus aquí? Vindrà ella i et dirà això i la teua frase és aquesta". "Ja, però ens ho hem de memoritzar, hem de dir aquesta frase, no una altra", li deia jo. I ell responia: "Bé, ja l'agafareu." Va estar dos mesos dient que tenia dos finals de *Cop de Rock*. No sabíem què acabaria passant, si en Roc i la Lluna tornaven a estar junts, si en Pau es moria o no, si ressuscitava. En aquest sentit, va ser molt angoixant perquè tens ganes de saber que passarà, però també molt divertit, perquè va aconseguir que tots els actors, cada dia anéssim a assajar amb moltes ganes. Imagineu-vos que un professor pugui aconseguir que aneu a classe amb ganes. (Riu). Doncs aquest senyor, ho va aconseguir.

SP: Et va fer por llançar-te de la pedra?

AM: Aquesta pregunta no me l'havien fet mai. Els primers dies molt, els vaig passar bastant malament perquè són quatre metres i mig d'altura agafat amb cables i l'arnès i amb dos maquinistes de qui depèn la teua vida. Els primers dies un portava una cervesa i jo no ho tenia clar. No és tan fàcil com sembla va venir un especialista i em va ensenyar, a tirar-me amb velocitat puntual, a deixar-me anar i deixar-me caure de manera horitzontal i a fer treballs amb els abdominals.

Vaig amb dues cordes, una per estabilitzar, perquè no faci com una campana i l'altra per baixar a poc a poc, arribo a terra. Toco a terra i a les fosques tinc tres segons per treure l'arnès i els companys dels mossos d'esquadra em cobreixen amb la manta tèrmica respirant el menys possible perquè no es noti el moviment. És complicat. Tinc tota la confiança del món des de fa temps i li he agafat gustillo.

Entrevista

PT: Tocaves l'instrument de veritat o no?

AM: No, no, què va. Us asseguro que no tinc ni idea de tocar la guitarra. M'he trobat gent a fora que diu que toco molt bé la guitarra. I penses... si diuen això, almenys la interpretació encara s'aguanta. Però us asseguro que no en tinc ni fava. Els entesos em diuen: "Albert, fot el LA en condicions! Que els teus dits no van enlloc!".

NN: És difícil moure's sobre l'escenari, sobretot quan gira?

AM: Has d'aprendre a caminar sobre el giratori. És una mica complicat fins que li agafes la pràctica, però al principi tots hem fet algun bot d'aquells. (Riu). L'escenografia és molt guapa, però, és clar, jo no he vist *Cop de Rock*, vosaltres sí. És molt fort perquè tinc una enveja brutal al públic. Jo vull ser públic de *Cop de Rock* i no podré ser-ho. El fet que el giratori et fa canviar d'una escena a una altra amb tres segons, de Girona te'n vas a les Terres de l'Ebre o te'n vas del magatzem a la plaça del poble, és de les coses potser més grans d'aquest musical, de les que la gent a dit: "Uala, que guai!". En aquest sentit, és un plaer treballar-hi. Ara, m'encantaria que en el meu pròxim musical hi hagués un giratori, perquè ja m'hi he acostumat.

MMot: Quina és la cançó del musical que t'agrada més?

AM: "Pell de lluna". (Cantant) *Quan el teu somriure em mira a poc a poc a poc el meu neguit s'acaba*. És la cançó que li canto a la Pilar, a dalt de la roca, a la primera part, quan ens enrotllem i tal. "Pell de lluna" és una cançó que quan jo tenia 15 anys, quan anava a veure *Sopa de Cabra*, el pare ens deixava, a mi i als col·legues, i ens deia: "Us vindrem a buscar a les onze". I nosaltres: "Ostres, però si comença a les onze, no veurem res!". "Pell de lluna" era una de les cançons que cantaven gairebé al final dels concerts. Els meus primers petonets amb una noia van coincidir amb aquesta cançó i em va quedar gravat. La noia ja no, però això sí. (Riu). El més fort és que cada dia quan surto, quan venen col·legues i tal, sempre pregunto si algú coneix "Pell de lluna", i ningú la coneix. (Riu). Els hi poso i em diuen "No l'havia sentit mai, molt maca". Però ningú la coneix pel títol.

Quan vam fer les 100 funcions, van venir tots els cantants i va ser molt maco perquè vaig tenir la sort de parlar molt amb el Gerard Quintana. Entre nosaltres, el Gerard no té una gran veu, ni molt menys, però té un carisma i ha fet que molts d'aquesta banda de casa nostra, hàgim sigut fanàtics de *Sopa de Cabra* tota la vida. He estat molts dies anant amb la moto cap a les Gavarres escoltant (Canta) *Jo era el boig de la ciutat tu m'has matat...* I després, el tens aquí davant o cantes amb ell i dius: "No pot ser". Jo, aquell dia, us prometo que quan em vaig posar al llit em vaig pessigar el braç per veure si era veritat el que havia passat, perquè cantar amb els que han sigut els teus ídols de jove és una experiència impressionant i única. Al Gerard, li deia: "Pell de lluna, jo la porto al cor i la gent no la coneix". I em diu: "Ja, ja ho sé". I va estar súper content, ell i tots ens van felicitar pel treball que fèiem. Tots estaven súper orgullosos, no hi ha per menys, cançons teves que formin part d'aquesta història...

NN: Algun cop has interpretat a algun personatge que no t'ha agradat?

AM: Sí, un dels personatges que feia a *Grease* no m'agradava gens, però gens. Era divertit fer-lo perquè era el tonto de la colla. I me'l vaig tenir que aprendre en una tarda, perquè l'altre company es va posar malalt de cop i bé, va ser un repte però no li vaig acabar d'agafar *carinyu*. Ho vaig haver de fer perquè sabia que professionalment havia de tirar el seu personatge endavant, però si haig de ser sincer, reconec que és el personatge que menys estima li he tingut.

LP: Quina es la cosa més boja que has fet pel teatre?

AM: Més boja?

LP: ... per aconseguir alguna cosa...

AM: No sé què dir-te... a nivell de càstings... El que passa és que he tingut una gran sort, perquè si he fet dotze càstings, en onze m'han agafat.

No sé quines coses boges he fet pel teatre, no sé què contestar-te... Mira que és difícil que em quedi callat, però ho has aconseguit,

LP: No, si jo no he escrit la pregunta...

Anna Gaona [AG]: L'he escrit jo!

MMon: Quins consells li donaries a algú que vol fer interpretació?

AM: Tingueu sempre presents les paraules d'honestedat, humilitat i sacrifici, sempre. I que si lluites i somies per una cosa que t'agrada i et fa estar inquiet o inquieta, us puc assegurar que es pot aconseguir.

SP: Hi ha un altre actor de Cop de rock que viu per aquesta zona?

AM: Sí, en Roger (Berruezo, que fa de Roc)! És molt guapo, molt guapo!

AG: Quines diferències has trobat entre Grease i Cop de Rock?

AM: Buf! *Grease* era vitalitat, era energia; *Cop de Rock* també ho és. Però per mi, *Cop de Rock* és més sentimental, és més que una feina. De *Grease* n'estic molt orgullós, m'estimo a tots els companys, he estat quatre anys treballant a Madrid, he fet sis personatges, el musical m'encanta, em torna boig. Ara que tornen a fer *Grease*, jo havia d'anar a Madrid amb ells i he hagut de dir que no. Però *Cop de Rock* és especial pel que us he dit abans, perquè parles i cantes en català, perquè vius i sents en català, per tantes coses acabades en català. No es pot comparar amb res més en aquest sentit. I amb això no vull que sembli que sóc un radical, un extremista, però sí que sé que, si he de lluitar per alguna cosa, ho faré pensant i parlant en català, abans de qualsevol altra llengua.

AG: Si no t'haguessis dedicat al teatre, de què et veus treballant?

AM: Doncs si no m'hagués dedicat a aquest món, possiblement seria un bon relacions públiques. Vaig estudiar-ho i m'ha agradat sempre comunicar-me, estar amb la gent i em considero molt sociable i crec que tindria possibilitats en aquest món. Però, el que m'ha passat no ho canviaria per res. Estic molt content de fer el que m'agrada, cosa que també és molt important. Ara que vosaltres esteu en aquesta etapa, sempre intenteu fer el que us agradi, sense sentir-vos pressionats.

AG: Encara sents nervis abans de pujar a l'escenari?

AM: Sempre. A més que quan dono classes d'interpretació i cant, als alumnes sempre els hi dic que el dia que no sentin aquest pessigolleig abans de trepitjar l'escenari, que es dediquin a una altra cosa directament. Tots els nervis, les fòbies, les pors... tot això és mental. Si jo sé que quan pujo a l'escenari em tranquil·litxo, jo sé que allò ho faré bé. Hi ha una tècnica que és diu "El meu minut", el qual vaig aprendre per al *Notre Dame de París* que es tracta d'un repàs mental una hora abans de l'actuació i que va molt bé per no perdre els nervis i garantir que tot vagi molt bé.

L'Albert Martínez, en Pau del musical *Cop de Rock*, enmig dels entrevistadors.

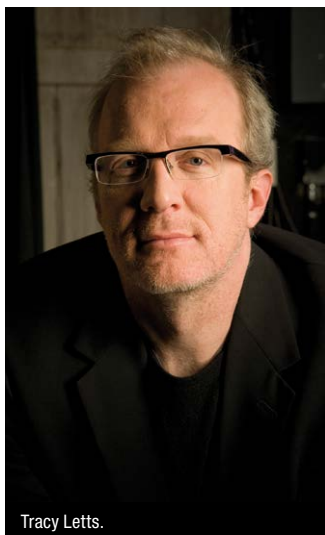
Teatre

Agost, de Tracy Letts

■ Arnau Figueras

Quatre hores d'espectacle. Dos entreactes. El Teatre Nacional de Catalunya. El gran èxit teatral de la temporada passada ha tornat al TNC arran de les peticions de molts espectadors que es van quedar sense entrades l'any passat.

L'autor d'aquesta obra és Tracy Letts, un dramaturg americà nascut l'any 1965 a Tulsa (Oklahoma). De ben jove, Letts va traslladar-se primer a Dallas i més tard a Xicago, on va començar a fer d'actor. L'any 1991 va escriure la seva primera obra de teatre i l'any 2008 va rebre el Premi Pulitzer per l'obra que ens ocupa, *August: Osage County* (en la versió original).

Tracy Letts.

Agost tracta d'una trobada de la família Weston. El pare desapareix, i les filles —amb les respectives parelles— i la germana de la mare es dirigeixen a la casa pairal per fer costat a la mare i per descobrir què pot haver passat al pare, on es pot haver ficat. A partir d'aquesta trobada es desenvolupen els diàlegs entre els diversos familiars. L'obra, com ha dit el mateix autor, parla sobre temes com ara el consum de drogues, l'alcoholisme, el suïcidi, la mort, la desestructuració familiar, l'assetjament sexual, la pederàstia, la vellesa, les diferències generacionals, el racisme, l'incest, la infidelitat i l'amor. Dit tot de cop pot semblar que és un garbuix incompreensible, però és una obra les situacions de la qual són ben conegudes o imaginables pels espectadors, i són també actuals —per bé que esbojarrades i descabellades—, i interpel·len el públic amb una força tremenda.

El repartiment és excepcional, la majoria són actors catalans de renom, per exemple, Montse German, Abel Folk, Francesc Luchetti, Rosa Renom o Jordi Banacolocha. Però cal destacar, sobretot, Anna Lizaran i Emma Vilasau, que fan els dos papers més densos, més elaborats i, a parer meu, més exigents tant pel que fa a qüestions purament interpretatives —cal saber expressar molt bé els sentiments, cal emmotllar-se als canvis d'humor, saber fingir els efectes de les drogues o de l'alcohol amb versemblança (sense semblar quatre amics que recorden la borratxera de la nit passada)— com també per la dificultat física d'aguantar les gairebé quatre hores que dura l'espectacle sense defallir. L'encert, però, de totes dues

Les protagonistes de l'obra.

actrius, que duen a terme els respectius papers sense encarcament ni afectació, rep amb justícia l'aplaudiment més abundant del públic i gairebé tot l'auditori acaba dret ovacionant-les. A banda d'aquestes dues actrius, penso que és remarcable l'actuació de Clara de Ramon, una actriu molt jove, la qual hem pogut veure a la sèrie de TV3 Kubala, Moreno, Manchón, que interpreta un paper important sense cap mena de vacil·lació, amb una seguretat professional.

La traducció, feta per Joan Sellent, expert en la traducció de peces teatrals (ha traduït *El rei Lear* i *El mercader de Venècia*, per exemple), és d'una gran qualitat. El text original presenta la dificultat d'haver de reproduir el llenguatge parlat, col·loquial d'una família del mid-west dels Estats Units. Sellent pren algunes decisions que trobo molt encertades, per exemple, l'ús del relatiu col·loquial (o sigui, diria —l'exemple és nostre— “aquell noi que te'n vaig parlar l'altre dia”, en comptes de “el noi de qui/del qual et vaig parlar l'altre dia”), la qual cosa dóna vivacitat al text, no l'enfarfega ni el torna artificios i és un element important perquè el llenguatge no representi un obstacle, no cridi l'atenció negativament a l'espectador, sinó que col·labori a fer-lo riure, de vegades a grans riallades. L'únic descuit que hi hem trobat és l'ús de registrar, en lloc de dir escorcollar, que és el que correspondria quan volem dir “examinar una cosa o persona buscant-hi alguna cosa amagada”.

En definitiva, aquesta obra de Tracy Letts és altament recomanable, és un muntatge espectacular, una aposta molt reeixida del TNC. El fet que hagi tornat aquesta temporada perquè l'any passat hi va haver molta gent que va quedar-se sense entrades demostra clarament l'èxit de públic que ha tingut, però també la crítica ha estat més que positiva, i al meu entendre, amb tota la raó del món.

Una escena de l'obra.

Activitats del centre

Velo-bici.Cat 2012

Tots els participants del projecte Velo-Bici.cat esperàvem amb ànsia que comencés. Teníem ganes de conèixer gent nova i compartir altres experiències.

N'haviem sentit a parlar, i alguns de nosaltres rumiàvem des de feia temps participar-hi, altres es van afegir una mica més tard, però de seguida es van incorporar al grup.

Com més s'acostava el dia de començar, més nerviosos estàvem; rutina nova, amics nous i uns quants dubtes com: ho podré fer?, tindrè prou resistència?, que passarà si...?

Però un cop finalitzat, podem dir que durant les dues setmanes que ha durat aquest intercanvi, a més de fer més de quatre-cents quilòmetres amb bici per l'entorn de Santa Coloma i Ciutadella i donar el màxim de tots nosaltres; a Menorca, hem fet també com aquí a Santa Coloma, altres

activitats com vela, caiac, anar a dormir a una casa de colònies, fer sopars conjuntament i descobrir indrets ben bonics, que segur que ens portaran sempre bons records a tots nosaltres quan hi pensem.

També cal dir que darrere de tot això hi ha un gran esforç per part de tots nosaltres i per part dels professors. No només és anar amb bici, sinó que també és conèixer el dialecte menorquí, fer noves amistats, tenir més coneixements sobre la bicicleta...

Un dels factors més importants perquè això sortís bé ha estat la implicació de les famílies. Acol·lir un alumne a casa comporta una gran responsabilitat, i sobretot s'ha d'intentar que es senti el més còmode possible amb el nou espai on es troba. També volem donar les gràcies als nostres professors, l'Ignasi i l'Evarist, per la paciència que han tingut amb nosaltres i el temps que han dedicat perquè això sortís bé.

Per acabar, només ens agradaria dir que el que ens emportem d'aquesta experiència són les amistats que hem fet, les experiències que hem viscut i tots els moments fantàstics que hem passat.

Encoratgem a tots als alumnes que estan fent 2n d'ESO aquest any, a participar en el projecte l'any vinent, que segur que no se'n penediran.

Els participants del Velo-bici.cat 2012.

Activitats del centre

Fotografia Matemàtica

■ Erola Pons

L'Erola Pons, alumne de 1r de batxillerat, ha guanyat el premi de Fotografia Matemàtica, convocat per l'ADEMGI, en la seva categoria. L'objectiu és que els participants copsin i estableixin una relació entre alguna idea matemàtica i l'entorn. A més, cada fotografia ha d'anar acompanyada d'un lema, la qual cosa hi afegeix un component literari. Li hem demanat que ens relati la seva experiència i, sobretot, volem aprofitar aquestes pàgines per felicitar-la.

Aquest és el tercer any que participo en aquest concurs de fotografia matemàtica. Tot i que em va costar trobar idees, al final va valer la pena dedicar-hi algun temps fent proves i fotografiant diferents motius.

El primer any vaig quedar finalista amb una fotografia que vaig fer inspirada en una història que m'havien explicat. Vaig posar llavors de llinosa sobre les caselles d'un tauler d'escacs representant la llegenda de l'inventor dels escacs, qui, quan el seu rei li va dir que li atorgaria allò que volgués com a premi, ell només li va demanar que omplís les caselles del tauler amb grans d'arròs de la següent manera: a la primera casella hi havia de posar un gra d'arròs, a la segona, el doble de la primera, és a dir, dos, a la tercera, el doble de la segona, quatre, a la tercera, vuit, i així successivament. Es tracta d'una progressió geomètrica i, encara que és molt difícil d'imaginar, en omplir les 64 caselles del tauler amb l'arròs corresponent, es gasten 18.446.744.073.709.551.615 grans d'arròs, i caldrien anys per a tenir tot aquest arròs amb la producció mundial actual.

Aquest any vaig presentar unes fotografies més, i n'hi havia una que m'agradava especialment. Es tracta d'un anell col·locat sobre la taula quiet i d'un altre d'igual al que he fet girar a la vora. En fer la foto, es pot observar una circumferència (la de l'anell quiet) i una esfera (la de l'anell en moviment). Tot i que no m'ho esperava, en comptes d'aquesta, va tenir èxit una de les altres fotografies, que va quedar guanyadora del primer premi de la categoria juvenil. Des de sota d'una torre elèctrica vaig fer una foto mirant cap amunt de manera que es veiés en perspectiva la geometria de l'estructura de la torre, que està perfectament calculada. Era un dia bastant serè, però algun núvol que va passar em va anar de primera per pensar en el lema: **Perfecta geometria ennuvolada**.

Perfecta geometria ennuvolada

Progressió geomètrica comestible

Anell revolucionat

Activitat de teatre al Cicle Formatiu de Grau Superior d'Educació Infantil de l'Institut de Santa Coloma

Aquest Sant Jordi, i com a activitat ja tradicional del cicle, es realitzà al Teatre Catalunya de Santa Coloma una representació teatral a càrrec dels/les alumnes que estudien el **Cicle Formatiu d'Educació Infantil**. El nostre públic fou format per centenars de nens i nenes de les escoles del poble repartits en dues sessions de teatre: els nens i nenes de P1 i P2 de les escoles bressol La Mainada, el Tabalet i la Miraculosa, i P3, P4 i P5 del Castell de Farners, ens acompanyaren el dia de Sant Jordi; i els nens i nenes de P3, P4 i P5 de Sant Salvador, i La Salle ens acompanyaren en la representació de l'endemà.

L'activitat de teatre s'emmarca dins del del currículum del cicle formatiu, en el primer curs i en el mòdul professional anomenat Expressió i Comunicació. Els membres de l'equip docent del cicle han viscut la creació, la discussió de l'argument basat en històries modernes conegudes pels infants gràcies al cinema, i la seva posada en escena per part dels veritables protagonistes de les vetllades de teatre sense els quals aquesta activitat no seria possible: els/les nostres alumnes.

Voldríem aprofitar per agrair al nostre públic - els nens i nenes de Santa Coloma de Farners - el seu gran entusiasme que encoratja els/les nostres alumnes en la seva formació com a futurs/es educadors/es.

D'altra banda, voldríem fer ressò d'una nova proposta que han realitzat els/les alumnes de segon curs d'educació infantil el dia **6 de juny a la Plaça Farners** durant tota la jornada. A partir de la temàtica de les emocions s'han organitzat una sèrie de tallers i espectacles adreçats als infants d'un a sis anys de les diferents escoles del municipi.

Activitats del centre

Villefranche de Conflent

■ Pol Pérez

Allò! Un dia, per ser exactes el 24 de maig del 2012, alumnes de 2, 3, 4 d'ESO i alguns de Batxillerat de Francès vàrem anar a un poble als Pirineus Orientals de la part França que es diu Villefranche de Conflent. A part de la Carme de Francès, altres professors també van venir

Vam sortir de l'institut bastant d'hora, cinc minuts passats el segon timbre. Tots contents i d'altres no tant per fer el treball de les entrevistes. Aquest treball consistia a fer entrevistes a gent que estés actualment de visita o visquessin al poble.

El viatge, dues hores justes, primer de tot per autopistes, carreteres rectes sense gaires revolts i tot seguit en arribar a Perpinyà començava les carreteres amb revolts molt tancats i muntanyes i muntanyes, semblava que no s'acabava mai! A pocs minuts d'arribar creuàvem la via del tren i un pantà dividit per la carretera que passava l'autocar, carregat d'aigua, de la neu que es fonia. En el pantà hi havia gent fent esquí aquàtic.

Per fi Villefranche, tots ja sabíem que era un poble molt petit de tres-cents habitants, però amb gran bellesa natural i històrica. Envoltat per muralles romàniques amb un castell anomenat Fort Libèria a una de les muntanyes i en l'altre extrem les coves prehistòriques. N'hi havia tres però no hi vam accedir perquè era bastant car i no havia gaire pressupost.

L'autocar ens va deixar a la porta que ells anomenen "Porte d'Espagne" on havia un passeig amb WC públics al voltant del riu a gran altura i a l'altra banda del riu el tren que et porta al castell. Allà és on vam esmorzar tots plegats. Abans que cada grup fes la seva feina ens vam fer bastants fotos de grup, creiem que allò va ser divertit, fent fotos assenyalant a la dreta, a l'esquerra, a dalt.

A partir de les fotos de grup, vam quedar a les quatre a la "Porte" per fer una altra foto i marxar cap a casa. A part de les entrevistes havíem de fer un mapa de situació i lloc més importants del poble.

Els nostres companys de Francès van fer entrevistes a ceramistes catalans-francesos, a turistes d'Albània, de Canadà, d'Israel, a cambrers, a gent gran que havia viscut al poble per amagar-se de la II guerra mundial i que havien explicat el que havien viscut. A part de fer entrevistes i el mapa tenim un concurs de fotografies de diferents llocs del poble, cartes a restaurants, cartells. Alguns es van quedar a l'ombra a contemplar el paisatge, d'altres visitaven l'exposició de bolets, altres anaven a la via del tren, altres a mig camí del castell, altres a posar els peus al riu.

Eren les 2 i gairebé tothom ja tenia bastant gana, perquè a part d'estar cansats feia una calor impressionant, vam arribar fins els 30 graus centígrads. Tothom treia les seves carmanyoles, els seus entrepans per poder dinar a gust.

Alguna gent va presenciar un enterrament d'una persona gran que venia flors al poble. Normalment la gent d'aquella regió "Languedoc-Roussillon" a davant de la casa del recent difunt posen un llibre per posar el teu comentari per a la família amb una pedra a sobre amb el nom del difunt.

Era gairebé dos quarts de tres quan vam decidir marxar perquè no teníem res més a fer ni a visitar. L'hora prevista per arribar a Santa Coloma era a dos quarts de sis però vam arribar amb una hora d'antelació. Com que hi havia gent que no viu al nucli urbà de Santa Coloma vam anar fent parades a Vilobí, Can Tarré, Sacore i per fi Santa Coloma.

Creiem que aquesta excursió és bastant entretinguda perquè no fem una visita guiada sinó que tu pots triar el teu paper, pots ser més lliure. Els de Francès estem molt contents d'haver-hi anat.

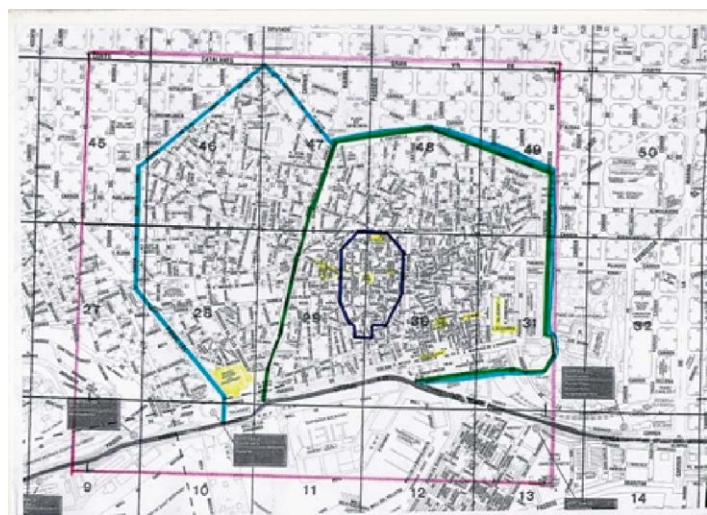
Activitats del centre

Barcino

■ Glòria Villa

Els alumnes de primer i segon de Batxillerat Econòmic, Social i Humanístic van visitar el dia 13 d'abril la ciutat de Barcelona. **Barcino**, amb el nom oficial complet de **Colonia Iulia Augusta Paterna Faventia Barcino**, va ser fundada per l'emperador August cap a l'any 14 aC, un cop acabades les guerres càntabres i en plena reforma administrativa i viària del nord-est de la península. És, per tant, una fundació tardana respecte de les altres ciutats romanes de l'actual Catalunya. En aquesta època l'extensió de Barcelona no superava les 10 hectàrees (0,1 km²) delimitada per unes muralles amb torres i quatre portes amb una població de com a màxim 2.000 habitants. Actualment Barcelona té una extensió de 100 km² i una població de més de 1.600.000 d'habitants. En el cor de la ciutat encara trobem les restes d' aquesta petita colònia, un lloc triat per controlar els dos eixos naturals cap a l'interior, el riu Llobregat i el Besòs. Al segle XIII es van construir les muralles medievals de Jaume I i al s. XIV les de Pere el Cerimoniós. Al XVII es va construir la Ciutadella i la muralla fortificada. El 1860 el Pla Cerdà va reformar la ciutat amb l'Eixample de planta hipodàmica, l'estructura amb quadricula que ja tenien les ciutats romanes.

A l'Eixample, al Passeig de Gràcia, els alumnes d' Economia van entrar a visitar la Borsa de Barcelona i després van fer una ruta pel barri gòtic visitant la Catedral i la basílica de Santa Maria del Mar (curiosament la basílica romana tenia la funció de gestionar les transaccions econòmiques igual que la Borsa avui dia). Els de Llatí van anar a buscar una entrada lateral de la ciutat romana, un carrer en el qual s'ha localitzat una Necròpolis (Plaça de la Vila de Madrid molt a prop de les Rambles), tombes que pertanyien a persones d'estatus social baix atenent a les característiques de les formes d'enterrament. Van observar els dos aqüeductes que abastien la ciutat d' aigua i la muralla, les restes més ben conservades. Van entrar per la porta principal oest que es troba a la plaça de Catedral i van recórrer el Decumanus fins al Fòrum (La plaça de Sant Jaume), on es trobava el Temple d'August (encara van poder contemplar 4 columnes al Centre Ex-

cursionista); van continuar fins a la porta est on es trobaven unes termes en les quals es gaudia de la talassoteràpia, els banys d' aigua salada, per la seva proximitat amb el mar. El perímetre de la muralla es podia anar contemplant per tota la Via Laietana (va rebre el nom dels antics pobladors ibers, els laietans). Finalment van acabar a la Plaça del Rei, on es troba el Museu de la Ciutat. La visita al subsòl permet passejar pels carrers de la Barcelona romana, per un barri d' artesans, entrar en una bugaderia del segle II dC, veure les termes cedides a la ciutat pel ciutadà Minici Natal el 125 dC, la factoria de gàrum i salaons, el magatzem de vi, etc.

A la tarda ens vam trobar tots al Parlament, un edifici imponent del Parc de la Ciutadella. Vam pujar la gran escalinata, ens vam poder asseure als escons dels polítics catalans i fins i tot simular que pronunciàvem un discurs. El guia va explicar la història, l'estructura, les funcions, la composició, l'actualitat i l' activitat parlamentària. Els nostres alumnes van tenir un torn obert de paraula per poder preguntar els seus dubtes, que en tenien, força i interessants. Una jornada completa.

Activitats del centre

Viu les emocions!

El dimecres dia 6 de juny, vaig passar per la plaça Farners i... Sorpresa! Tot un món d'emocions envaïa l'atmosfera. Mags, barrufets, animallets, mims... alegraven l'espai.

Amb tallers, balls, cançons, racons fantàstics, espectacles... les alumnes de segon curs d'Educació Infantil de l'institut de Santa Coloma de Farners van endinsar al voltant de 600 nens i nenes del poble al món màgic de les emocions. On un home de lluna trobava el seu cor i recuperava la capacitat d'estimar, hi havia un mussol que parlava, un eriçó que s'enfadava moltíssim perquè no podia agafar el fruit per menjar i tenia molta fam, un

nen trist i sol que acabà fent amics, un mag poruc que aconsegueix vèncer les pors i fins i tot banyar-se sense *flotador*, unes fades sorprenents, uns barrufets que encomanaven alegria... Van transformar la plaça en un espai únic, màgic, acolorit i animat, amb racons d'emocions: ira, tristesa, alegria, por, sorpresa i estima. Amb tallers de tota mena, on nens i nenes, educadors i educadores, van gaudir de l'espectacle i de les activitats.

I si em preguntes pel que més m'ha agradat... Dues cosetes: la primera, com es van esforçar els alumnes de TEI, implicant-se des del primer moment i amb il·lusió infinita. I la segona, els veritables protagonistes de la jornada, els nens i nenes amb les seves caretes de fascinació i mirada emocionada.

I el proper any... Jo hi torno!

Activitats del centre

Impressions d'una olímpica

■ Gemma Elias

Sovint tendim a relacionar la paraula olímpica amb els esports, la competitivitat, el cansament, els esportistes d'elit... però aquest any jo he tingut el privilegi de comprovar que no sempre és així. He tingut l'oportunitat de participar a la fase nacional i estatal de la XXV olímpica química, una experiència que no oblidaré mai.

Tot va començar gràcies a l'Emma Masó, la nostra professora de química, quan un dia ens va proposar participar a la fase nacional de l'olímpica. Després d'unes quantes classes preparatòries, tres companyes de 2n de batxillerat i jo ens hi vam presentar. Aquesta primera fase consisteix en un examen de tres hores de durada que es fa simultàniament a les 7 universitats públiques catalanes i que serveix per seleccionar els 21 (3 per cada universitat) millors alumnes de Catalunya que participaran a la fase estatal. Aquest any la participació a la UdG va ser especialment nombrosa, 70 estudiants.

Una setmana més tard, inesperadament, em van comunicar que m'havia classificat per la següent fase, la fase estatal, que aquest any s'ha celebrat a Madrid els dies 28 i 29 d'abril.

A Madrid, hi havia gent d'arreu d'Espanya, tots amb el mateix objectiu, donar el màxim d'ells mateixos en l'examen, però també i sobretot passar un molt bon cap de setmana, gaudir del moment i conèixer noves persones.

Ara havíem de fer un examen de qüestions i un altre de problemes, eren força complicats però és que els alumnes guanyadors d'aquesta fase són els que representaran l'Estat Espanyol a la 44ª Olimpiada Internacional de Química, que se celebrarà a Washington del 21 al 30 de juliol de 2012 i en la XVII Olimpiada Iberoamericana de Química a Santa Fe (Argentina) del 23 de setembre al 10 d'octubre de 2012.

Mai no oblidaré aquesta oportunitat, ja que, per molt que no aconseguís classificar-me ni obtenir cap medalla, arribar fins allà ja és un gran mèrit, a més, ha estat una gran experiència, de la qual m'emporto molt bones amistats i molt bons records.

Magister dixit

Frases famoses...

■ Ana Maria Rauta

1. Alumne: Quan treballi en una empresa i em demani que faci les factures, com que ja en fem tantes i tantes aquest any, li diré: "Sí home, fes-les tu! Jo em conformo fent el cafè cada dia al matí..."

2. Montse B.: Jordi, posa't sol allà a l'última fila i no marxis d'aquí fins al final del curs!

Jordi: Ni a les 20.30h quan sortim?

3. Montse B.: Jo m'estimo molt els meus alumnes...

4. A la classe d'informàtica...

- "Carmeeeeee..."

"Carmeeeeee com es fa això?"

"Carmeeeeee pots venir un moment?"

"Carmeeeeee..."

5. Alumne: Si suspenem, quin dia farem l'examen de recuperació? I si suspenem també l'examen de recuperació, què fem?

6. Carme S. B.: Aquella que puja la persiana, l'haurà de baixar quan surti de la classe, tot i que sé que al final ho acabaré fent jo...

7. Abde: Hi ha dos enrotllats a les escales!!!

8. Alumne: Abde, ets un tros de pa calent.

9. Toni R. (cada classe de pràctica): Algú molt alt que engegui el projector, si us plau...

10. Toni R.: Suposem que...

11. Toni R.: "Fem l'exercici següent."

Inès: "Però si ja és hora..."

Toni R.: "Hora de què?"

Inès: "ui... hora de fer exercicis..."

12. Abde (quasi cada dia durant 2 setmanes): Ana Maria, vols que t'expliqui un *chiste*?

13. A l'hora d'administració pública...

Això que us explico és com la vida real... Per exemple: Aquí tenim molts porc senglars i us puc dir que jo no us enganyo ni dic bestieses, però segur que algú de vosaltres té algun conegut que ha tingut amb el cotxe un accident per culpa d'un porc senglar... Doncs així de veritat és el que us explico jo ara...

14. Montse B.: No m'agrada quan que les coses no estiguin endreçades...

15. Xavier T.: A l'examen final sortiran assentaments i balanç final.

Alumne: Sortiran exercicis de l'XXX any i XXL?

16. Alumne: Toni, no et compliquis la vida. No ens facis fer un examen difícil ja que aquest és l'últim. No ens facis això a nosaltres ni a tu tampoc.

17. Alumne: Toni, a l'examen no facis preguntes difícils ja que jo no tinc lògica.

18. A l'examen d'administració pública...

Pregunta: Diguís quants títols té la Constitució Espanyola i enumera'ls.

Resposta d'un alumne que es va quedar en blanc per un moment: La Constitució Espanyola té 10 títols. Aquests són: TÍTOL I, TÍTOL II, TÍTOL III, TÍTOL IV, TÍTOL V, TÍTOL VI, TÍTOL VII, TÍTOL VIII, TÍTOL IX, TÍTOL X.

NOTA: Moltes gràcies a aquells alumnes i professors que han fet que les classes no siguin tant estressades i de tant en tant ens han fet riure amb alguna perla, acudit o alguns, simplement per ser ells mateixos. Molt bon estiu i fins el proper any escolar!!!

